VERSCHIJNT WEKELIJKS

25 SEPTEMBER 1954 No 3

Sjors van de Rebellenclub

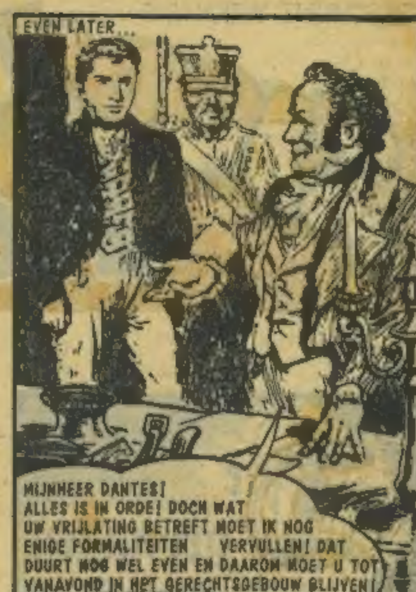

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

MIJNHEER! VOELT U ZICH WEL GOED?
HET IS NIETS, DANK U! EEN LICHTE DUIZELING! LEIDT DE GEVANGENE NAAR BUITEN, TERWIJL IK DEZE BRIEF BESTUDEER!

EN TOEN DE VILLEFORT ALLEEN WAS...
MIJN VADER... EEN DOORTRAPTE AANHANGER VAN BONAPARTE! ALS DAT BEKEND WORDT, BEN IK VERLOREN! IK MOET DIE DANTES TOT ZWIJGEN BRENGEN!!

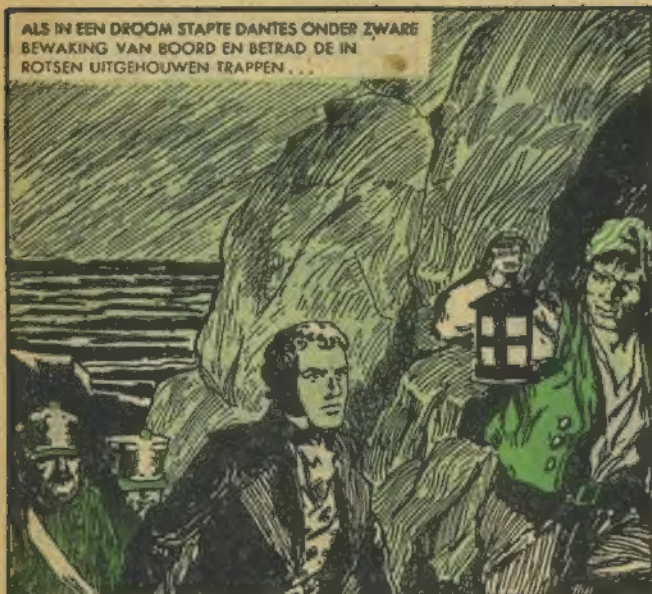

EVEN LATER...
MIJNHEER DANTES! ALLES IS IN ORDE! DOCH WAT UW VRIJLATING BETREFT MOET IK NOG ENIGE FORMALITEITEN VERVULLEN! DAT DUURT NOG WEL EVEN EN DAAROM MOET U TOT VANAVOND IN HET GERECHTSGEBOUW BLIJVEN!

EN WIE U OOK ONDERVRAAGT... GEEN WOORD OVER DEZE BRIEF! BEGREPEN? ANDERS BRENGT U UW VRIJHEID IN GEVAAR!
IK - IK ZAL ALLES DOEN WAT U ZEGT, MIJNHEER!

DOCH TOEN DANTES LAAT OP DIE AVOND HET GERECHTSGEBOUW VERLIET, WAS HIJ ALLESBEHALVE EEN VRIJ MAN! HIJ BEVOND ZICH IN EEN RIJTUIG DAT SNEL DOOR DE DUISTERNIS HEENREED...

...EN EERST BIJ DE KUST HALT MAAKTE. DAAR WERD HIJ ONDER GELEIDE OP EEN KLEIN VAARTUIG GEBRACHT, DAT ONMIDDELLIJK ZEE KOOS...

...EN NA UREN VAREN, TOEN HET REEDS BEGON TE DAGEN
MAAR DAT... DAT IS CHÂTEAU D'IF!
JUIST VRIEND! DE VEILIGSTE GEVANGENIS TER WERELD!

ZO BEGON DE BEPROEVING VAN EDMOND DANTES — 'N BEPROEVING VAN EENZAAMHEID, DIE REEDS MENIG MOEDIG MAN WAANZINNIG HAD GEMAAKT, VOORDAT DE DOOD HEM DAARVAN VERLOSTE. DE WEKEN WERDEN MAANDEN EN DE MAANDEN WERDEN JAREN. ZIJN KLEREN, ZIJN EENS ZO MOOIE HUWELIJKSKLEDING HING ALS VODDEN AAN ZIJN VERMAGERD LICHAAM. ZIJN HAAR GROEIDE IN EEN ORDELOZE MASSA ROND ZIJN HOOFD, EN EEN VERWARDE BAARD HING OP ZIJN BORST. DE KLEINE CEL BEVATTE SLECHTS EEN HOUTEN RUSTBED EN WAT VODDEN, DIE TOT DEKKING DIENDEN.

TWEEMAAL PER DAG WERDEN ENIGE LEPELS VOEDSEL DOOR HET LUIKJE UITGEREIKT

DE JAREN KROPEN VOORBIJ EN TOEN OP EEN DAG IN HET ZESDE JAAR VAN ZIJN GEVANGENSCHAP IN HET VERSCHRIKKELIJKE GEBOUW...
IK HOOR GELUIDEN... KLOPPEN... GRAAFGELUIDEN...

WORD IK... WAANZINNIG... NU?

DOCH DE VREEMDE, ZACHTE GELUIDEN BLEVEN AANHOUDEN
DAT GELUID! HET KOMT VAN BUITENAF...

DANTES GREEP ZIJN METALEN LEPEL EN BEGON HET EINDE DAARVAN TE GEBRUIKEN ALS EEN BEITEL, WAARMEDE HIJ DE STENEN WAL BEWERKTE

ZORGVULDIG KRASTE HIJ HET CEMENT TUSSEN DE GRANIETBLOKKEN WEG _

GEDURENDE DE EERSTVOLGENDE TWEE DAGEN BLEEF DANTES BEZIG HET CEMENT TUSSEN DE STENEN WEG TE KRASSEN. DE GELUIDEN DAAR-BUITEN HIELDEN AAN EN KWAMEN MET REGEL-MATIGE TUSSENPOZEN TERUG. EN TENSLOTTE...
LIEVE HELP... HET IS... HET IS... EEN ANDER LEVEND WEZEN...!

EEN GEVANGENE! BEN JIJ OOK EEN GEVANGENE?
MIJN NAAM IS EDMOND DANTES, MAAR HOE...

JAN DE KRAAI

SPROOKJE DOOR W. BERNARD

Wat ik je nu vertellen ga is al heel lang geleden gebeurd. Het sprookje gaat over Jan de Kraai, die eigenlijk een hele beste vogel was. De meeste mensen houden niet van die zwarte meneer, die zo lelijk kan schreeuwen als hij door de lucht zwiert. Maar, als je nu eens goed luistert, weet jij straks misschien hoe het komt, dat de kraai soms zo lelijk doet.

In een groot bos heel ver hier vandaan had Jan de Kraai boven in een oude beukeboom zijn huisje. Als je eens door het kleine deurtje naar binnen had kunnen gluren, zou je hebben kunnen zien, dat Jan best wist, hoe hij het gezellig moest maken. Het was er echt leuk!

Nu, daar kon je Jan elke avond vinden. Hij zat dan rustig in een hoekje gekropen en rustte wat uit van de lange vliegtochten, die hij overdag gemaakt had. Want je snapt natuurlijk wel, dat Jan er zo wel eens op uit moest om eten te zoeken. Maar, daar was hij niet de hele dag mee bezig, hoor! Hij vloog eens wat rond, gluurde tussen de boomtakken door naar beneden en keek, of er iets voor zijn hongerige maag te vinden was. Zag hij wat liggen, dan dook Jan snel naar de grond, pikte het in zijn sterke snavel en vloog er vrolijk mee naar zijn hutje terug.

Als het mooi weer was en het zonnetje vrolijk tussen de wolken naar de grote woudreuzen lachte, kon je Jan zien zitten op een tak voor zijn huisje! Hij knipoogde eens gezellig tegen het zonnetje en zei alle vogeltjes die langs vlogen vriendelijk goededag.

Zo had Jan heel oud kunnen worden, zul je zeggen! Ja, dat kun je ook best worden, als je zo'n rustig leventje hebt als onze kraai. Je begrijpt dus wel, dat Jan best tevreden was.

Maar toen gebeurde er iets heel naars.

Het begon winter te worden. De bomen in het bos schenen dat helemaal niet prettig te vinden. Ze lieten van verdriet hun mooie groene blaadjes los, die door Jan de Wind met een geweldige vaart werden weggeblazen! En zo kwam het, dat het bos er al heel gauw erg verdrietig uitzag.

De leeuweriken, de zwaluwen, de reigers en alle andere vogels, die in het bos bij onze kraai woonden, merkten al gauw dat er iets bijzonders ging gebeuren in het woud.

En op een avond kropen ze allemaal in een kromme eikeboom bij elkaar en luisterden, wat de oude reiger te vertellen had! „Vrienden," zo begon die, „er gaat iets naars gebeuren in ons bos. Jullie weten dat ik hier al heel veel jaren woon. Ik weet dus heel goed wat het te betekenen heeft dat de bomen zo bedroefd zijn. Koning Winter gaat komen en brengt sneeuw en ijs mee!"

De vogeltjes kropen wat dichter tegen elkaar aan en rekten hun nekjes om toch nog maar beter te kunnen horen wat er allemaal gezegd werd.

„Wij moeten hier vandaan. Als we hier blijven zullen we doodgaan van honger en kou! We moeten naar het warme zuiden gaan! Ik ben daar elk jaar al geweest en ik weet dus de weg!"

Ja, als de oude reiger dat zo zei, dan zou het wel waar zijn. Alle vogeltjes knikten dan ook ijverig van ja!

„Maar," zei de reiger, „dat is een hele lange reis! We moeten eerst nog flink wat oefenen, want we hebben niet veel tijd om onderweg uit te rusten. Daarom stel ik voor, dat we morgenochtend allemaal hier weer bij de kromme eik komen. We gaan dan samen wat vliegoefeningen houden!"

Zo werd afgesproken!

Nu heb ik nog vergeten je te vertellen, dat onze Jan niet in de kromme eik was geweest die avond. Hij had in een hoekje van zijn holletje een beetje zitten soezen en uitrusten! Je snapt dus wel, dat hij een beetje raar keek, toen hij de volgende morgen dat lawaai buiten hoorde. Jan kroop naar zijn deurtje en gluurde naar buiten. Zo, zou er feest zijn? Zijn vogelvriendjes waren zo vrolijk. Wacht, hij zou het eens gaan vragen! En Jan sloeg zijn vleugels uit en vloog op de vogeltroep af.

„Wat gaan jullie doen?" vroeg Jan.

„Wij zijn aan het oefenen voor de lange vliegtocht naar het warme zuiden," zei een klein zwaluwtje.

„Ja, want het wordt hier erg koud en dan zullen we allemaal doodgaan van de honger," zei een lange dunne leeuwerik.

O, was het dat! Jan snapte het direct. Maar dan kon hij toch ook niet hier blijven! Hij zou het eens vragen. Misschien kon hij wel mee. Maar jawel, dat ging niet door. De grote reiger had Jan heel hard uitgelachen: „Wat denk jij wel, lelijke kraai. Je kunt niet eens goed vliegen. Blijf jij maar hier, hoor! Zoek maar goed, misschien vind je wel eten voor jou in de winter!"

Arme Jan!

Er zat niets anders op. Dan maar terug naar zijn hutje. En dan kan ik je wel verklappen, dat, toen ons kraaitje eenmaal thuis was, er hele dikke tranen uit zijn oogjes rolden! Geen wonder, hè?

Alle vogels gingen weg. De grote reiger vloog voorop en wees de weg. Toen werd het heel stil in het grote bos. En het werd ook nog heel erg koud! En daar zat die arme Jan nou, helemaal alleen in zijn hutje. Hij durfde bijna niet meer buiten te komen. Soms moest dat natuurlijk wel eens. Dan vloog hij bibberend rond en zocht de hele grond af naar eten. Het gebeurde dan wel eens, dat er helemaal niets te vinden was. Dan kwam Jan terug in zijn huisje en zat daar stilletjes en verdrietig voor zich uit te kijken.

Eén keer had onze kraai geluk! Toen er in het bos weer niets te vinden was, vloog Jan door naar de stad in de buurt. En daar zag hij in een grote tuin heerlijke broodkorstjes liggen. Dat was een feest! Zo bracht Jan de winter door.

Toen kwam gelukkig de lentetijd weer. Jan werd 's morgens wakker door heel veel lawaai buiten en daar zag hij dat de troep vogels terug was. Ze zagen er allemaal fijn uit.

En Jan? Hij werd toch weer een beetje boos, toen hij zijn vriendjes zo blij bezig zag! En toen er eentje probeerde om met Jan een praatje te beginnen, riep hij alleen maar heel kwaad: „Krrra, krrra!" Nu moet je weten, dat dit kraaientaal is. Het betekent: „Maak dat je wegkomt!"

Ja, en dat roept onze kraai sinds die tijd nog altijd als hij in de lucht een andere vogel tegenkomt.

Je hebt toch wel eens gezien, dat de kraai graag op een schoorsteen zit? Nou, als hij daar op afvliegt en hij ziet dat er andere vogels zitten, dan roept hij altijd weer dat boze „krrra, krrra!"

Dat kunnen wij best begrijpen, hè?

Heb je ook zo'n medelijden met die arme Jan gehad?

Maar je kunt in de winter wel iets voor hem doen, hoor. Geef hem dan eens iets! Weet je, Jan is dol op broodkorstjes en kruimeltjes.

Doe je het?

Dan zal Jan tegen jou vast nooit zijn lelijke „krrra, krrra" roepen.

Het wonderlijke plantje

Lang geleden leefde er eens, in een ver land, een heer, Aniello geheten, die buitengewoon rijk was.

Hij woonde dan ook met zijn vrouw en zijn twaalfjarige zoon, Michel, in een prachtig kasteel, dat gelegen was aan de oevers van een rivier. Aniello was zo rijk, dat hij om zijn bezittingen tegen diefstal te beschermen een grote, dikke muur rondom zijn landgoed had laten bouwen, die op tal van plaatsen streng bewaakt werd. Er kwamen dan ook nooit vreemde mensen in het kasteel. Alleen de bedienden hadden er toegang. Was het dan een wonder, dat de mensen uit de omliggende dorpjes altijd met ontzag spraken over de rijke Aniello?

Maar er was iets, waar Aniello nisschien nog meer van hield dan van zijn kostbaarheden. Dat waren bloemen. Bloemen, zoals ze langs de weg groeiden, maar ook bijzondere planten, die hij soms uit alle delen van de wereld verzamelde en opkweekte in zijn broeikassen bij het kasteel.

Op een morgen bracht Aniello zijn dagelijks bezoek aan zijn kassen, waar de tuinman, Gitano, een plant verpotte.

„Goedemorgen, heer," groette Gitano zijn meester en met trots toonde hij de met gele bloemtrossen bloeiende plant. „Hoe vindt u deze plant, heer?" vroeg de tuinman.

„Prachtig, Gitano," antwoordde Aniello.

Maar Gitano zag maar al te goed, dat zijn meester er niet eens aandacht aan schonk. „Meester, bent u niet tevreden over mijn werk?" vroeg hij opkijkend.

Plotseling legde Aniello zijn arm op de schouder van de tuinman. „Ach, Gitano," zei hij zachtjes. „Jou kan ik het wel vertellen. Jij bent al zo lang in mijn dienst. Ik maak me zorgen over mijn zoon."

Gitano zette zijn plant neer en streek zijn vuile handen langs zijn hoofd. „Michel bedoelt u? Is er iets met Michel?"

„Ja, Michel is ziek. Hij ligt al een paar dagen stil voor zich uit te kijken, en wil niets eten. Er komt geen lachje over zijn lippen. Ik heb al verscheidene dokters uit alle delen van het land geraadpleegd, maar tot nu toe zonder resultaat.

„Gitano," vervolgde Aniello, „ieder die mijn kind geneest, zal ik belonen. Hij zal in een kasteeltje hier in de omgeving mogen wonen, en hij zal bovendien mijn raadgever worden."

Voordat Gitano iets had kunnen antwoorden, wees Aniello plotseling op een klein, nietig plantje, dat ergens verscholen in een hoekje van de kas stond. „Gitano, dat kleine ding daar, wat is dat?"

„Dat, heer," antwoordde de tuinman, „dat heeft u vorig jaar hier nog laten brengen. U was er nog zo blij mee, omdat u zei, dat er geen tweede op de hele wereld bestond."

„Ja, ik herinner het me weer." Kritisch bekeek Aniello het kleine stengeltje met de twee blaadjes. Plotseling klonk zijn schelle lach door de ruimte: „Gitano, je hebt gelijk, het is een bijzonder ding, ha, ha.... ! Kijk die grappige kleine blaadjes eens. Nu gooi dat ding maar weg, dat wordt toch nooit iets. Of wil jij het hebben?"

Gitano bedacht zich geen ogenblik. „Zeker, heer, ik zal het graag voor mijn zoon meenemen. Hij is net zo oud als Michel. Hij heeft zijn hele vensterbank vol planten. Hij zal er erg blij mee zijn."

Zo kwam het, dat Renzo, Gitano's zoon, elke morgen opnieuw het kleine plantje verzorgde, dat tussen zijn andere planten een plaatsje had gevonden in de vensterbank van zijn eenvoudig zolderkamertje. Het plantje was, dank zij Renzo's goede zorgen, na een paar maanden uitgegroeid tot een klein struikje met ronde, harde blaadjes. Maar tussen die blaadjes waren de eerste bloemknopjes al zichtbaar. Op een mooie, zonnige morgen inspecteerde Renzo weer zijn klein plantje. Voorzichtig kneep hij een van de blaadjes, dat het licht van een bloem wegnam, er uit. „O," zuchtte hij, „ik wou, dat mijn andere

„Gitano, dat kleine ding daar, wat is dat?"

planten net zulke mooie bloemen kregen."

Nauwelijks had Renzo het gezegd, of hij werd bleek van schrik. Aan zijn andere planten zaten plots dezelfde bloemen als aan het kleine struikje. Renzo sloeg de schrik om het hart, maar tegelijk werd hij erg blij. Dat moest hij aan vader vertellen! Zou het een wensplantje zijn? Vader had immers gezegd, dat het een heel bijzondere plant was. Wensen had Renzo genoeg, en daarom kneep hij nog een blaadje af en zei: „Ik wou, dat er goud in mijn broekzakken rinkelde." Een ogenblik later haalde hij twee blinkende gouden munten te voorschijn! Even kneep Renzo zijn ogen dicht. Droomde hij? Maar in zijn zolderkamertje kon hij duidelijk het geschreeuw van de kooplui op de straat horen. Hij was echt wakker.

Toen bedacht de jongen zich geen ogenblik. Hij rende, het plantje stevig in zijn arm geklemd, naar het kasteel van Aniello. Dat moest vader weten! In de verte zag hij het water van de rivier al glinsteren in de zonneschijn. Maar ook ontdekte hij de hoge muur. De bewakers zouden hem niet doorlaten! Ze kenden hem niet. En of hij nu al zei, dat hij een zoon van Gitano was, daar zouden ze toch niet naar luisteren.

Maar ook hier bracht het plantje uitkomst. Terwijl hij voor de hoge muur stond, plukte hij een blaadje en zei: „Ik wens, dat de poort opengaat, en de wachters mij niet zien."

Op hetzelfde ogenblik ging de poort open en even later zette Renzo zijn eerste voetstappen in de tuin van Aniello.

Even bleef hij beduusd staan. Het had al zijn verwachtingen overtroffen, alles was nog mooier dan vader hem verteld had. Voorzichtig liep hij in de richting van het grasveld omringd door rode rozen. Plotseling hield hij zijn adem in. Daar, ginds in de schaduw van een boom, lag op een rustbank een bleke jongen van zijn eigen leeftijd. Dat moest Michel zijn. Renzo had hem nog nooit gezien, maar hij had wel gehoord, dat hij ziek was. Regelrecht liep hij in de richting van de stoel. Verbaasd keek Michel hem aan. Maar Renzo zag duidelijk, dat zijn ogen begonnen te stralen.

De twee jongens waren zo in spanning, dat geen van beiden had gemerkt, dat Aniello op hen toe was gekomen.

„Waar kom jij vandaan?" vroeg hij en even richtte hij zich op. „Hoe hebben de schildwachten je doorgelaten?"

„Ik heb een wensplantje," antwoordde Renzo, en toonde Michel het kleine struikje.

„Wat is dat?" wilde Michel direct weten. „Worden daarmee al je wensen vervuld?"

„Ja," vertelde Renzo opgewonden, „ik heb het vanmorgen pas ontdekt. Ik wenste, terwijl ik er een blaadje afhaalde, gouden munten en plotseling had ik ze ook." Trots toonde Renzo de geldstukken aan de verbouwereerde Michel.

„Is dat echt waar?" vroeg hij nog eens, omdat hij zijn oren niet kon geloven. „Natuurlijk is het echt gebeurd," probeerde Renzo hem nog eens te overtuigen. „Hier, pluk zelf maar eens een blaadje, dan zul je het zelf beleven. Je hebt toch wel een wens?"

Even dacht Michel na. Hij had alles wat zijn hart begeerde. Wat moest hij wensen? Even aarzelde hij nog. „Mag ik echt alles vragen?"

Renzo knikte.

Toen sprak Michel langzaam, terwijl hij voorzichtig het mooiste blaadje, dat hij vinden kon, afplukte: „Ik wens, dat ik weer helemaal gezond word en net zo blij als Renzo."

De twee jongens waren zo in spanning, dat geen van beiden had gemerkt, dat Aniello op hen toe was gekomen. Hij was nog verbaasder dan zijn zoon een vreemde jongen binnen de muren te ontdekken. Bars wilde hij Renzo wegjagen. Maar plotseling zag hij de lichtjes in de ogen van Michel.

„Michel, mijn zoon," riep hij verheugd, „Michel, je wordt beter, ik zie het aan je ogen. Je hebt ook weer kleur op je wangen. De buitenlucht heeft je goed gedaan."

Toen begonnen Michel's wangen nog meer te gloeien en zachtjes zei hij: „Nee, vader, het komt niet door de buitenlucht, maar dit kleine plantje, dat u aan Renzo's vader had gegeven, heeft me genezen." Terwijl hij zijn vader alles vertelde, voelde hij zich helemaal fit worden. Hij was weer gezond.

„Vader," riep de gelukkige Michel uit, „ik kan wel dansen van plezier. Mag Renzo mijn vriend worden?"

De eerste ogenblikken antwoordde Aniello niet. Hij tuurde in de verte, waar Gitano de bloemen verzorgde. Eindelijk sprak hij: „Renzo, jongen, wat ben ik blij, dat je gekomen bent. Het plantje heeft Michel genezen. Natuurlijk mag jij Michel's vriend worden. En jij, jij krijgt de beloning, die ik aan ieder heb beloofd, die mijn zoon beter kon maken."

Zo gebeurde het.

Een week later verhuisde Gitano met zijn zoon naar het kasteel in de nabijheid van Aniello's landgoed. Hun hele leven zijn Michel en Renzo vrienden gebleven. Door het wensplantje waren ze in staat aan iedereen in de omliggende dorpen te geven wat hij nodig had. Na verloop van tijd werden de muren om het kasteel weggebroken en iedereen kreeg toegang tot de schitterende tuinen. Er was veel veranderd. Maar één ding was nog net als vroeger. Het plantje groeide nog. Het stond nu weer in de kassen achter het kasteel. Het werd een schitterende plant. Nog maar zelden werd er een blaadje afgeplukt, want iedereen leefde blij en gelukkig.

Lia Barbiers

Dan komt Charlie, de aap, naar Tommie, het speelgoed-soldaatje, en naar Dollie Dimpel toe en vraagt of zij bij hem een kopje thee willen drinken. „Wat graag!" zeggen Tommie en Dollie.

Het huis waar Charlie, de aap, woont, staat boven in een boom. Met een touwladder moeten zij naar boven klimmen. En dat doen zij wat graag. Dan komt eensklaps Spang, de clown, te voorschijn.

„O, wat ben ik jaloers," zegt Spang. „Charlie vraagt mij nooit op de thee. Maar ik zal hem wel krijgen!" Met een schaar in zijn hand klimt hij de touwladder op, zonder dat zij erg in hem hebben.

Knip! Knip! Knip! zegt de schaar. De boze Spang knipt de touwladder stuk en PLOEF valt hij naar beneden. Hij snapt er niets van, die domme clown. Gelukkig is hij niet gewond en heeft hij niets gebroken.

1. Op de boerderij is ook Zwartsnoet, het lievelingslammetje van Jannetje en Jennetje. Op een goede morgen kunnen zij het lieve diertje niet meer vinden en dan vertelt de boer, dat het weggelopen is! „Ik geloof vast en zeker, dat het die kant op is gegaan!" zegt hij.

2. Natuurlijk is het heel erg, dat Zwartsnoet weggelopen is. Een schaap mag niet weglopen, want er zijn veel te veel gevaren, die het bedreigen. Vlug snellen Jannetje en Jennetje er achter aan en het duurt niet lang of achter de heuvel zien zij het lammetje dartelen.

SPEELGOED

Niemand kan nu de woning van Charlie verlaten. Doch dan komt Jimmie, de giraffe, aan wandelen. Hij ziet direct wat Spang gedaan heeft. „Jullie kunnen niet meer naar beneden komen, jongens!" zegt hij.

„O, nee? Kunnen wij dat niet?" zegt Tommie. „Ik weet wat! Wij glijden langs jouw nek omlaag, als we dat tenminste mogen doen." Natuurlijk mag dat en als zij omlaag komen, loopt Spang kwaad weg.

3. O, wat zijn de kinderen blij! Stel je voor, dat Zwartsnoet verder was gelopen en dat er een boze hond gekomen was, die het diertje kwaad had willen doen! Jannetje heeft een touw meegenomen, en weldra gaan ze blij en dansend van plezier naar huis terug.

4. En direct als zij de boerderij zijn genaderd, komt mama schaap op haar stoute kind af. In schapentaal zegt zij aan het lammetje, dat zij heel ongerust was, en zij geeft het heel wat kusjes. En ook Jannetje en Jennetje zijn heel gelukkig, dat het zo afgelopen is.

Prinses Era verloor haar vrees

VAN EEN BANGE PRINSES DIE DOOR DAPPERHEID HAAR ANGST VERLOOR

Koning Ramar stond tussen de wijd geopende, brede glazen deuren van de grote zaal van zijn paleis, en hij keek op het uitgestrekte grasperk neer. Daar speelden zijn twee dochtertjes met een bal en haar hoge stemmetjes juichten en jubelden van pret.

De koning lachte, en het was echt te zien, dat hij genoot.

Era was elf, en Ira negen jaar. Zij waren toonbeelden van gezondheid, een frisse blos kleurde hun wangen — de lange, bruine lokken vielen op de schouders, en haar hoge en lenige sprongen waren een lust om naar te kijken.

„Wat zijn ze toch lief!" sprak de koning in zichzelf.

„Ja, beste man.... daar mogen wij wel héél blij mee zijn!"

De koningin was ook in de zaal gekomen, en zij had de woorden van haar man gehoord. „Wat zijn zij toch gezond en sterk! O, neen, maar.... kijk eens! Kijk toch eens!"

Ira had de bal geworpen, en....

„Te hoog, kindje.... véél te hoog!" lachte de koningin.

Het oudste prinsesje sprong omhoog, en met een snelle beweging van haar armen ving zij de bal in haar kleine handen.

„Prachtig!" prees Ira vrolijk. „Eens kijken, of ik het óók zo kan?"

Era wierp nu op háár beurt de bal — natuurlijk een ietsje minder hoog, maar met eenzelfde vlugge sprong had Ira de bal óók weten te vangen.

„Zullen wij eens naar hen toegaan?" vroeg koning Ramar nu. Hij bood de koningin zijn hand, en zo daalden zij de brede marmeren treden af.

De koningin bleef staan.

„Ik vind het hier altijd zo mooi!" sprak zij. „Het gras is zo fris na de regen van vannacht, en dan.... die verrukkelijke gouden regen, en al die paarse en witte seringen! Zij moesten eigenlijk altijd bloeien.... altijd!"

Koningin Lore zweeg, want er klonk een gil. Een kreet van afschuw, maar méér nog van angst.

De koning en de koningin waren bleek geworden, en even keken zij elkander aan.

Was Era nu plotseling wéér zo bang? Gilde zij nu wéér zo vreselijk om.... ja, eigenlijk om niets?

Het oudste prinsesje had de bal weggeworpen, en met een bleek gezichtje vloog zij op haar moeder toe — de blauwe ogen vol tranen. Zij sloeg de armen om moeder heen, en drukte haar hoofd in haar armen.

„Kindje.... kindje...." troostte de koningin. „Er is immers niets gebeurd!"

„Ja, ja.... o, ja....!"

Het meisje, dat de bal telkens en telkens zonder de minste aarzeling in haar handen had weten te vangen, snikte zó erg, dat haar hele lichaam er van schokte.

De koningin gaf haar dochtertje een kus.

„Era, kind.... je bent nu toch veilig? Veilig.... bij mij?"

„Ja, moeder.... ja. Maar o, het was zo vreselijk! Er zat opeens een.... een kevertje op mijn arm. Ik was zo bang!"

Era hief haar behuild gezichtje en een blij, maar hulpeloos lachje brak even door haar tranen heen.

„Arm, arm kind!" — De koning streelde zijn oudste over het welige,

„Ira....! Ira....! gilde zij bang. „Dat beest, O.... dat beest!"

blonde haar. „Toe, Era.... droog je tranen maar! Er is nu geen reden om bang te zijn!"

De koning zuchtte.

Het is toch zo erg.... zo héél erg! dacht hij.

Ja, het wás vreselijk.

Era was zo bang voor sommige dieren. Maar voor Mara, haar paardje, koesterde zij niet de minste angst. En voor Tax, haar hond, en de twee poesen evenmin. Era was alleen voor *kleine* diertjes bang.

De uitgestrekte tuin van het paleis pronkte met een overvloed van de prachtigste bomen en planten. Maar hoe groot en mooi de tuin ook was — er leefden natuurlijk tien-, ja wel honderdduizenden insecten in. En juist voor *die* diertjes was Era zo bevreesd.

Zij wist wel, dat het erg kinderachtig was — dat er voor vrees maar héél weinig reden bestond. Era had er verdriet van.... bitter verdriet, maar zij kón haar angst niet overwinnen. Een angst, die toch eigenlijk lafheid was.

De koning en de koningin vonden het werkelijk héél, héél erg, want — wat moest het worden, als hun oudste eenmaal zélf koningin zou zijn?

Een paar dagen later wandelden de twee zusjes in de tuin. De zon straalde aan de blauwe hemel, waarlangs geen enkel wolkje dreef, en de vogels sjilpten en floten en zongen en kwetterden zó heerlijk, dat de meisjes telkens bleven staan om te luisteren.

Lang duurde dat stilstaan natuurlijk niet, want daar waren zij te jong en te levenslustig voor. Dan wandelden zij weer voort — nu eens gearmd, en dan weer hand in hand, tot een van de meisjes wegholde, en de andere haar onmiddellijk volgde.

Er was zó veel te zien en te horen — het was zó heerlijk, samen te zijn, dat Era geen ogenblik aan kevertjes, vlinders, of andere insecten dacht.

„O, Era.... wat schattig! Kijk eens, zeg!"

Ira greep haar zusje bij haar arm en dwong haar even stil te staan.

Bij haar voeten hipte een merel rond. De vogel boog telkens zijn kopje naar het korte gras aan de kant van het pad; het was duidelijk te zien, dat hij iets zocht.

„Wat een snoes!" zei Era blij. „Hij heeft zulke prachtig zwarte veren! En zou er wel één vogel zijn, die zo'n mooie, oranje snavel heeft?"

„Ik denk het niet," stemde Ira toe.

En toen was het, of het jongste prinsesje eensklaps schrok. Zij greep haar zusje bij haar arm en vroeg:

„Era, zullen wij maar verder gaan? Ik wou de lelies in de vijver zo graag weer eens zien. Ga je mee?"

Ja, Ira wás een beetje geschrokken, maar het zou niets betekend hebben, als zij alléén was geweest. Zij had iets gezien. En zij had nu óók begrepen, waar de mooie vogel nu zo ijverig naar zocht.

Het gras naast het pad had hier en daar een open plekje, en uit de aarde kropen kevers naar omhoog.

De merel rekte zijn glanzende hals, en nog twee sprongetjes.... „Weg, stouterd! Weg!"

Prachtige diertjes, van een lichtgroene kleur, maar dat groen blonk met een gouden glans.

Maar niet alleen het jongste prinsesje had de kevers gezien — haar zusje had ze óók ontdekt.

„Ira, vlug.... ga mee!" — De arme Era wilde het op een lopen zetten, maar zij kon het niet. Haar benen weigerden elke dienst. Het was, of zij niet meer lopen kón.

„Toe, Ira.... jaag ze weg, alsjeblieft! Wie weet, wat die nare beesten mij doen!"

Het jongste prinsesje lachte niet. Daar was zij te flink voor en ook te lief. Zij sloeg haar armen om haar zusje heen.

„Era, die kevertjes doen niemand kwaad! Heb je al eens zulk prachtig goud gezien? Groen goud, wist jij, dat het bestaat?"

„N....neen...." Hét was alles, wat Era op dit ogenblik kon zeggen.

De ogen van de meisjes gingen weer naar de grote merel, die met snelle, driftige sprongetjes kwam aangehipt.

Era kreeg een kleur van blijdschap.

„Hij.... hij komt ze wegjagen, zeg! O, wat ben ik nu toch blij!"

„Nee, dát geloof ik niet! Ssssst!" — Ira hield haar vingertje tegen de lippen. „Hij wil er een opeten!" fluisterde zij.

Een van de goudgroene kevertjes scharrelde dicht bij Era's voet. Zij keek naar het aardige diertje, maar, o wonder.... zij trok hem niet terug. Haar ogen waren groot van medelijden.

Nog sneller tripte de merel voort. Hij hipte over Era's witte schoen.

„Ira, nee.... dát wil ik niet!"

En toen gebeurde, wat óók weer een wonder was.

De merel rekte zijn glanzende hals, en nog twee sprongetjes.... „Weg stouterd! Weg!"

Era boog zich snel voorover. Een vlugge beweging van haar linkerhand dwong de merel tot een overhaaste vlucht, en in de rechter ving zij het kevertje.

Toen begreep Era opeens, wat zij gedaan had. Zij schrok van zichzelf en van het diertje in haar hand.

„Ira....! Ira....!" gilde zij. „Dat beest, o.... dat beest!"

Vlug opende zij haar hand, om het diertje te laten vallen. Maar het kevertje kroop rustig op haar arm. En in de holte van de arm bleef het zitten, net of het begreep, dat het bij zijn redster veilig was.

En nu gebeurde het derde wonder.

Era gaf geen gil en deed zelfs niet de minste poging om zich van het diertje te bevrijden. Met blijde, gelukkige ogen keek zij op het mooie kevertje neer.

„Ik ben niet bang meer...." sprak zij zacht.

„Je bent een lieve, dappere meid, hoor!" juichte haar zusje. „Blijf nog wat zitten, kevertje? Dan gaan wij met ons drietjes naar vader en moeder. Wat zullen die nu blij zijn!"

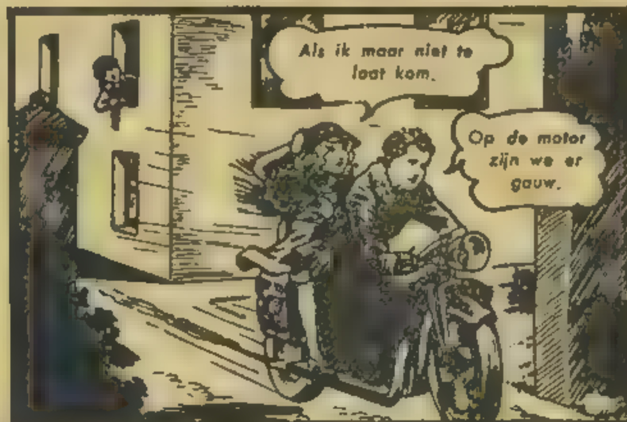
Cor Geldhof

Vikkie Vinnig

Vikkie en Joan bezoeken op school hun vriendin Lola, die ziek is. Vikkie moet gauw terug naar de schouwburg, omdat zij daar een dansje moet uitvoeren. Het is al laat, maar gelukkig komt Jack, Lola's broer, bij haar op bezoek. Hij heeft een motor.

Iedereen is even blij, dat Jack gekomen is. „Gelukkig," zegt Lola, „Jack kan je meenemen op zijn motor. Dan kom je op tijd voor de voorstelling in de schouwburg."

Vikkie en Jack hebben weinig tijd, zij moeten dadelijk weg. Vlug nemen zij afscheid van Lola en Joan, Vikkie gaat achter Jack op de motor zitten, en daar gaan zij.

Maar na een kwartier rijden begint de motor te sputteren. Jack stapt af en kijkt alles na. „Wat dom van me," zegt hij, „ik heb niet genoeg benzine."

Op de stille weg komt niemand voorbij die hen helpen kan; een garage is ook niet in de buurt. Het wordt later en later, en het is nog erg ver naar de stad.

Vikkie weet niet hoe laat het is, maar misschien komt zij nog op tijd, als zij hard loopt. Maar zij wordt moe, dat hollen kan zij niet volhouden.

Eindelijk ziet zij in de verte de schouwburg. Maar bij de deur staat mevrouw Matina. Zij zegt, dat Vikkie te laat is; Maggie Meder heeft in Vikkie's plaats gedanst.

Tineke en het „Berg"-truitje

„O, mam! Daar heb je nu zo'n bergtruitje!"

Tineke kauwde op haar potlood en staarde naar de uitkomst van haar som. Voor de derde maal kwam er een ander getal uit. Weer opnieuw dan maar, dacht Tineke en ze zuchtte. Het ging helemaal niet met die sommen vanmiddag en dat was ook wel begrijpelijk, want Tineke was met haar gedachten héél ergens anders. Ze was pas thuisgekomen uit de stad, waar ze met moeder inkopen had gedaan, en zij zat nu te denken over die tegenvaller, die ze maar niet verwerken kon. Moeder zou met Tineke een nieuwe regenjas gaan kopen en natuurlijk gingen ze eerst eens gezellig winkels kijken, vóórdat er iets gekocht werd. Toen ze na een poosje kijken ergens naar binnen wilden stappen, zag Tineke in de etalage iets liggen en terwijl ze aan moeders arm rukte zei ze:

„O, mam, kijk, dáár heb je nu zo'n „Berg"-truitje, vindt u het niet énig?"

„Ja, het ziet er leuk uit," zei moeder, terwijl ze zich al half omdraaide om de winkel in te gaan.

„Hè, mam, toe, kijk nu nog even," zei Tineke, want ze vond, dat moeder veel te weinig belangstelling had. Moeder liep nog even met haar terug en bewonderde het truitje nog eens, terwijl Tineke haar vol verwachting aankeek.

Nu moeten jullie weten, dat er bij Tineke in de klas wel tien meisjes zaten, die zo'n truitje hadden. Allemaal in een andere kleur weliswaar, maar verder precies hetzelfde. En omdat Ria Bergsma — die met alles haantje de voorste was — de eerste was geweest, die met zo'n truitje op school was verschenen, had de klas het bewuste truitje „Berg"-truitje gedoopt.

„Mam, zo'n kleur als hier ligt, heeft nog niemand van onze klas," begon Tineke weer, „wel leuk, hè, 't is geen geel en ook geen groen enne.... hè mam, toe, koopt u voor mij óók zo'n truitje.....?"

Moeder keek Tineke een beetje verwonderd aan.

„'k Vind heus, dat jij voor deze winter kleren genoeg hebt, Tineke; we gaan toch niet zó maar voor de grap een truitje kopen, omdat een ander er óók zo een heeft?"

Tineke keek sip en pruilde een beetje en toen ze de winkel ingingen, had ze maar weinig belangstelling voor de regenjas, die moeder voor haar wilde kopen. Toen ze weer buiten waren, probeerde Tineke het nóg eens.

„Mamma, ik zou véél liever zo'n truitje hebben in plaats van die regenjas; hè, doet u het maar en bestelt u die regenjas dan af!"

„Luister eens, Tineke," zei moeder ernstig, „die regenjas heb je nodig en dat truitje helemaal niet; nu moet je er verder niet over zeuren, anders word ik echt boos!"

Tineke hield er wijselijk haar mond over, maar het plezier van een middag met moeder winkelen was er af; in zichzelf liep Tineke al maar te mopperen, omdat ze haar zin niet gekregen had.

De volgende dag — ze begon juist een beetje verzoend te raken met moeders weigering — kwam nummer elf de klas binnenstappen met een „Berg"-truitje. Precies dezelfde kleur die Tineke gisteren in die grote etalage had zien liggen. Opnieuw herinnerde Tineke zich alles en wéér stak het duveltje van ontevredenheid zijn kop op. Tineke kón haar aandacht niet bij de lessen houden, die middag. De juffrouw moest haar verschillende malen een aanmerking maken, maar het leek wel of het allemaal langs haar heen ging, zó had dat duveltje haar in zijn macht gekregen. Het laatste uurtje hadden ze aardrijkskunderepetitie. Mismoedig bekeek Tineke de vragen op het bord en staarde voor zich uit. Naast haar zat Ria Bergsma ijverig te pennen. Tineke stootte haar aan en legde drie vingers op de bank om Ria duidelijk te maken, dat ze met de derde vraag geen raad wist. Eerst deed Ria of ze niets merkte, maar toen Tineke het nog eens probeerde, keek ze haar half lachend, half spottend aan, haalde haar schouders op en pende rustig verder. Tineke had moeite om haar woede te bedwingen.

O, wat gemeen, me nog uit te lachen ook, dacht Tineke beledigd, dat akelige nest; alles wist ze, alles kón ze, iedereen keek haar naar de ogen en zij maar lachen, gewoon iemand uitlachen....

Nu kwam het duveltje van jaloezie óók nog een handje helpen en fluisterde Tineke iets héél lelijks in. En Tineke....? die luisterde maar al te graag en vijf minuten later was het plan al uitgevoerd. Toen ze Ria's werk door moest geven, maakte ze daar snel, zonder dat iemand het zag, een grote inktmop op en veegde er met haar vinger doorheen, zodat er van het halve werk niets meer te lezen viel.

Diezelfde middag werd Ria Bergsma bij de juffrouw geroepen en kreeg zij een geducht standje over haar slordige, vieze werk. Ria keek echter zo onschuldig, dat de juffrouw meteen begreep, dat zij er niets van wist. Maar toch wilde de juffrouw wel weten, hoe die vlekken op Ria's werk gekomen waren en die uitzoekerij was voor Tineke allesbehalve plezierig. Gelukkig was Tineke zo eerlijk om te bekennen, dat zij de schuldige was.

Tineke moest nablijven. Toen alle kinderen weg waren keek de juffrouw haar héél ernstig aan en vroeg haar waarom ze zo iets lelijks had gedaan. Ja, waarom had Tineke dat gedaan? Ze wist er zelf eigenlijk geen antwoord op te geven. Toch probeerde ze het en na een paar stotterende woorden en hakkelende zinnen sprongen de tranen haar in de ogen. Eerst keek de juffrouw verwonderd, want ze snapte er niets van, maar toen vertelde Tineke, huilend en wel, alles aan de juffrouw. Van de regenjas en van het truitje en van Ria, die niet vóór wou zeggen en haar uitlachte.

Toen praatte de juffrouw nog een hele tijd met Tineke. Over vóórzeggen, waar je niets van leert. Over jaloezie, die niet alleen lelijk is, maar ook nog lastig voor jezelf, omdat ze je altijd dwars zit; over tevredenheid en hoe prettig alles is als je altijd tevreden bent.

Toen Tineke naar huis ging, liep ze eerst nog een straatje om, zodat de sporen van de tranen van haar gezicht en de lelijke gedachten uit haar hoofdje konden waaien. En het was een lief, tevreden Tineke, dat bij haar thuiskomst moeder nog een extra-kus gaf voor de mooie, nieuwe regenjas, die 's middags juist was thuisgebracht.

Hinkepink vraagt [illegible]

DOOR W. J. VERBEETEN

„Hé!" bromde de reus. „Daar staat me warempel zo'n huisje van die malle, kleine mannekes!"

Hij bleef even staan kijken naar 't kabouterhuisje; toen begon hij heel vals te lachen. „We zullen ze 'ns stevig te pakken nemen," grinnikte hij. „Een.... twee.... hup! Daar gaat 't!" En met z'n grote, lompe laars schopte die lelijke reus zo hard hij kon tegen 't huisje!

Verschrikkelijk! Heel de aardige kabouterwoning viel in elkaar; er was niets meer van over dan 'n puinhoop. Gelukkig dat geen van de kabouters er in was; nu gebeurden er tenminste geen ongelukken bij. Maar 't was zo toch al erg genoeg.

De reus schopte de hele boel nog 'ns flink door elkaar; toen ging hij verder 't bos in met z'n geweldige stappen.

'n Paar uur later kwamen de kabouters thuis en ik kan jullie niet zeggen, hoe erg ze wel schrokken, toen ze zagen, dat hun mooie huisje helemaal vernield was. Koning Rex had de tranen in de ogen en de baard van Ukkie, 't jongste kaboutertje, was helemaal nat van 't huilen.....

„Wie zou dat toch gedaan hebben?" vroeg de koning. Maar niemand wist 't; de reus was nog maar pas in 't bos en de kabouters hadden hem nog niet gezien.

„Wie dat gedaan heeft?" bulderde opeens 'n zware stem. „Ha, ha, ha! Domme, kleine mannekes! Dat heb ik gedaan, hoor je! Dit is voortaan mijn bos, begrepen? En jullie zorgt maar, dat je zo gauw mogelijk verdwijnt en nooit meer terugkomt, verstaan?"

Toen ze die vreselijke stem hoorden, waren de kabouters naar alle kanten weggestoven; en ze hadden zich verstopt op ieder plekje, dat ze maar konden vinden.

„Ha, ha, ha!" brulde de reus. „Net bange muizen! Nou, je weet 't, m'n bos uit en nooit meer terug, of anders...."

Pas toen de reus 'n heel eind weg was, durfden de kaboutertjes weer voor de dag te komen. Bang keken ze elkaar aan.

„Wat moeten we nu toch beginnen?" zuchtte koning Rex. „We kunnen wel 'n nieuw huisje bouwen, maar dat wordt toch weer vernield door die verschrikkelijke reus. En dan gebeuren er vast nog veel ergere dingen ook."

De kabouters knikten met treurige gezichten.

„Moeten we dan uit ons bos weggaan, waar we al zoveel jaren gewoond hebben?" ging koning Rex verder. Hij schudde verdrietig 't hoofd; hij wist geen raad.

De oude Bibberwang zei zachtjes: „We moesten toch maar weggaan.... Tegen 'n reus kunnen we immers niets beginnen?"

Ze knikten weer allemaal en keken nog veel treuriger. Alleen Hinkepink knikte niet mee. Hij had niet eens gehoord, wat Bibberwang gezegd had, zo diep zat hij na te denken.

„Vind jij ook niet dat we maar moesten gaan, Hinkepink?" vroeg de koning. „Bibberwang heeft gelijk, tegen 'n reus kunnen we niet gaan vechten."

„Wij niet," gaf Hinkepink toe. „Tenminste niet alleen. Maar als we 'ns hulp gingen vragen bij.... bij de mensen?"

Ineens keken de kabouters niet zo heel erg verdrietig meer; misschien kon er nu toch iets gedaan worden om die gevaarlijke reus weg te krijgen!

„Bij welke mensen, Hinkepink?"

„Bij de houthakker, die aan de rand van 't bos woont, en bij de visser van de Biezenplassen. Misschien ook nog bij de jager."

„Als ze maar durven...." zei de koning.

„Ik ga 't meteen vragen!" riep Hinkepink en hij holde weg.

Die nacht sliepen de kabouters bij de konijntjes, die heel veel medelijden hadden met de arme mannekes. En de volgende dag heel laat was Hinkepink weer terug. O, wat waren de kabouters nieuwsgierig. „Hoe is 't, Hinkepink?" vroegen ze haastig. „Wat hebben ze gezegd? Komen ze helpen? Durven ze heus?"

„Ja, hoor!" zei Hinkepink blij. „Luisteren jullie allemaal maar 'ns goed! Want iedereen moet meedoen."

Hinkepink had 'n heleboel te vertellen. Maar toen hij klaar was, keken de kabouters veel vrolijker dan de vorige dag en Ukkie maakte zelfs 'n dansje van plezier. „We zullen je wel krijgen; we zullen je wel krijgen, lelijke, domme, dikke reus!" zong hij heel hard. Maar koning Rex zei: „Stil, Uk! De reus

mag niet weten wat we van plan zijn!"

Twee houtduiven werden er op uit gestuurd om te gaan kijken waar de reus woonde. Ze kwamen gauw genoeg terug. „In de Muizenberg is 'n groot hol," vertelden ze, „en daar woont de lelijkerd."

„Goed zo!" lachte Hinkepink. Toen maakte hij 'n praatje met de uil en die beloofde ook te zullen helpen.

't Werd donker en de uil kwam vertellen, dat de reus in z'n hol gekropen was en lag te slapen. „Je kunt 'm wel 'n uur ver horen snurken," zei de uil. „En zal ik nu die mensen maar gaan waarschuwen, dat ze moeten komen?"

„Asjeblieft, Wijsneus!" zei Hinkepink.

'n Uurtje later kwamen de houthakker, de visser en de jager stilletjes aangeslopen. De houthakker droeg 'n rol dik en heel sterk touw; de visser had z'n grootste net over de schouder hangen en de jager bracht natuurlijk z'n geweer mee. Wat waren de kabouters blij, dat deze grote, sterke mannen hen wilden komen helpen!

„We moeten opschieten!" waarschuwde Hinkepink. „Alles moet klaar zijn, voordat de reus wakker wordt!"

Doodstil trokken ze door het bos. De uil vloog vooruit om de weg te wijzen, want hij kon het beste zien in 't donker. Alle kabouters waren meegegaan, zelfs de oude Bibberwang. Hij bibberde wel van schrik, maar hij wilde toch niet thuisblijven. En Ukkie moest vlak naast koning Rex lopen, anders kon die kleine ondeugd z'n mond niet houden.

„Nou," zei Wijsneus, de uil, „daar is de Muizenberg. Gelukkig is de maan opgekomen, dan kunnen jullie tenminste wat zien. 't Beste er mee! Ik hoop dat jullie die lelijke, grote praatjesmaker te pakken krijgt."

Ze gingen vlug aan 't werk, met z'n allen, maar heel, heel stil, want de reus mocht er niets van merken. Na 'n hele tijd waren ze klaar. „En nu maar wachten tot de reus wakker wordt!" lachte Hinkepink tevreden. „Wat zal die lelijk op z'n dikke neus kijken!"

De zon kwam op en 'n straal scheen het donkere hol binnen, precies in het gezicht van de reus. Die werd er wakker van; hij gaapte zo wijd, dat er wel 'n wagen vol hooi door z'n grote mond naar binnen kon rijden, wreef z'n ogen uit en zat toen opeens recht overeind.

„Wat is dat?"

„Hei, reus! Lelijke reus! Lelijke, domme, dikke reus." Buiten voor het hol in de zon dansten en schreeuwden de kabouters. „Reus, reus, lelijke reus! Al loop je te hijgen, je kunt ons niet krijgen! Reus, reus, lelijke reus! Pas op, of je valt op je grote neus!"

„Jullie brutale, kleine mieren!" brulde de reus. Hij vloog uit zijn bed en sprong naar buiten. Maar hij sprong midden in 't grote visnet, dat de kabouters voor 't hol gespannen hadden. Hij raakte er helemaal in verward en rolde over de grond. Meteen waren de houthakker, de visser en de jager er bij en ze draaiden 't dikke, sterke touw zo vast om de gevangen reus heen, dat hij geen vin meer kon verroeren. De kabouters hielpen dapper mee! Ze trokken en sjorden en rukten aan het touw en ze legden er wel honderd knopen in.

Daar lag de reus nu, gevangen als een vis in het net. Wat hadden de kabouters 'n plezier! Koning Rex gebonden, dat hij niets kon beginnen. 'n Hele tijd later pas kwamen de kabouters terug.

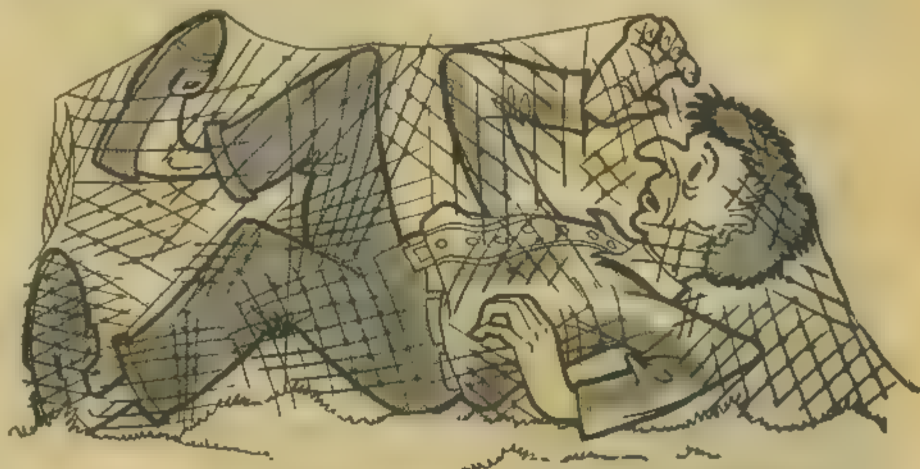
„Goeie, lieve, beste kabouters," vroeg de bange reus. „Willen jullie me nu heel asjeblieft losmaken? Ik beloof eerlijk dat ik jullie niets meer zal doen! Eerlijk!"

„Welnu," zei koning Rex ernstig en deftig. „We zullen je geloven. Maar zo gauw we je touwen hebben losgemaakt, loop je meteen weg zo hard je kunt. En nooit mag je meer in dit bos terugkomen!"

„Ja, ja, dat beloof ik!" zei de reus blij. „En ik zal lopen zoals ik nog nooit gelopen heb!"

„En geen lelijke streken meer!" waarschuwde de jager. „Ik houd m'n geweer klaar, denk er aan!"

't Was 'n heel werk om de knopen los te krijgen, maar de reus lag doodstil en hij durfde zelfs niets te zeggen, wanneer de kabouters gewoon over hem heen liepen, als ze niet goed bij een of andere knoop

„Laat me alsjeblieft los. Ik zal jullie geen kwaad meer doen!"

wenkte dat ze stil moesten zijn. „Wat zullen we met hem doen?"

„Ja, wat zullen we met hem doen?" zei de houthakker. Hij pakte z'n blinkende, scherpe bijl en keek woest naar de reus.

„Ja, wat doen we met die lelijkerd?" zei de jager en hij keek of zijn geweer geladen was en mikte op de reus. Die lag te bibberen van schrik.

„We moesten hem maar op een kar laden," meende de visser. „En dan rijden we hem naar de Biezenplassen. Die zijn diep genoeg!"

O, wat had de reus het benauwd! Hij dacht, dat ze het allemaal echt meenden!

„Laat me alsjeblieft los," smeekte hij. „Ik zal jullie geen kwaad meer doen! Toe, laat me alsjeblieft los!"

Maar ze lieten hem gewoon liggen. De reus worstelde en kronkelde om los te komen, maar hij lag zo stevig konden komen. Eindelijk was 't dikke touw los.

„Kruip nu zelf maar uit 't net," zei koning Rex.

„En maak 't niet kapot!" bromde de visser.

Heel, heel voorzichtig wikkelde de reus zich vrij van 't net; 't duurde wel 'n uur, voor hij overeind stond.

„En nu: lopen!" riep de jager en hij zwaaide z'n geweer.

Wat ging die reus er vandoor! Geweldig! Binnen tien tellen was er niets meer van hem te zien.

„Beste vrienden!" zei koning Rex toen tegen de houthakker de visser en de jager. „Heel hartelijk dank dat jullie ons zo goed geholpen hebt. En kom nu mee, want vandaag vieren we feest, zoals we nog nooit gedaan hebben. We zijn weer de baas in ons eigen mooie bos!"

KIT KARSON

TOEN DE KARAVAAN DE INDIANEN ZAG, TROKKEN DEZE JUIST DE HEUVEL OP !

DAAR GAAN ZE, KIT ! NAAR DE TOP VAN DE HEUVEL! WAT MOETEN WE NU DOEN ?

ER ACHTERAAN, PAT ! DE ROODHUIDEN ZULLEN DAAR WEL EEN KAMP HEBBEN !

DE KARAVAAN HIELD HALT, EN KIT SPRONG VAN ZIJN PAARD !

ALLEMAAL VAN DE WAGENS STAPPEN EN JULLIE SCHOUDERS ONDER DE KARREN ZETTEN, MANNEN ! WIJ ZULLEN DEZE KARAVAAN ER OVER HEEN BRENGEN, HOE STEIL DEZE HEUVEL OOK IS !

LIEVE HELP !

DE VASTBERADEN LANDVERHUIZERS DUWDEN WELDRA DE WAGENS TEGEN DE HOOGTE OP !

HOUD GOEDE MOED MANNEN ! NIET STILSTAAN - DOORRIJDEN !

DIE KIT KARSON IS EEN MAN DIE GEEN GEKHEID VERSTAAT !

DE EERSTE WAGEN, DIE DOOR PAT MALONEY EN KIT KARSON WERD VOORTGEDUWD, BEREIKTE EINDELIJK DE HEUVELRUG !

ZOU HET NIET BETER GEWEEST ZIJN EEN PAAR MANNEN NAAR BOVEN TE STUREN EN IN DIE TIJD DE WAGENS BENEDEN TE LATEN WACHTEN?

JULLIE GROENTJES SNAPPEN ER NIETS VAN, PAT ! ONZE ENIGE KANS IS MET DE WAGENS EEN VERRASSENDE AANVAL TE ONDERNEMEN !

WELDRA KWAMEN OOK DE ANDERE WAGENS BOVEN ....

EN NU GEEN GELUID MAKEN, JONGENS ! NIETS ! WIJ MOETEN DIE RODE KATTEN ONVERWACHT AANVALLEN ! DAT IS HET BESTE !

KIT KARSON LIET DE WAGENS TUSSEN DE BOMEN ACHTER EN DRONG NAAR VOREN OM TE ZIEN WAT ER GEBEURDE . . .

DAT IS HET KAMP VAN DE ROODHUIDEN ! EN ZIJ HEBBEN DE SCHURKEN NOG NIET AAN DE PALEN GEBONDEN ! WIJ MOETEN TOESLAAN VOORDAT ZE VASTBINDEN WANT DAN WORDT DE REDDING HEEL WAT MOEILIJKER !

BEHOEDZAAM BAANDE KIT ZICH EEN WEG ; TERUG DAN RENDE HIJ NAAR DE WAGENS EN SCHREEUWDE LUID ZIJN BEVELEN !

NU GOED OPGELET, JONGENS ! WIJ GAAN OVER TOT DE AANVAL ! WIJ GAAN TWEE AAN TWEE, AAN DE ZIJKANT ! DAN ZIJN WE EEN MINDER GOEDE SCHIETSCHIJF ! ALLEMAAL OP DE WAGENS ! IK REIS IN MOLLY'S WAGEN MEE ! . . . VOORUIT ! !

WELDRA DENDERDEN DE WAGENS IN HALSBREKENDE SNELHEID HET RODE KAMP BINNEN !

VOORUIT ! GRIJP ZE!

AI ! AI ! RODE BROEDERS ! VECHTWAGENS NU HIER KOMEN ! VLUCHT ! !

TOEN TROK KIT MET ALLE KRACHT DE REM VAN DE WAGEN AAN !

IN ORDE, MOLLY ! TEUGELS STRAK ! WIJ MOETEN SNEL HANDELEN !

AY, AY, KIT!

MOLLY'S WAGEN STOND PIEPEND EN KNARSEND MIDDEN IN HET KAMP STIL EN KIT SCHREEUWDE IETS TEGEN DE BANDIETEN !

OPSCHIETEN, SCHURKEN ! HIERIN ! VLUG ! !

DUIZEND BOMMEN ! ZIJ ZIJN GEKOMEN OM ONS TE BEVRIJDEN !

SNEL TROK KIT DE ENE BOEF NA DE ANDERE IN DE WAGEN! DAN RIEP HIJ TEGEN MOLLY ...
RIJDEN MOLLY! ALS DE WEERLICHT! ZIJ ZIJN ER ALLEMAAL!
BLEEKGEZICHT-HONDEN! HOUD ZE TEGEN!!

IN RAZENDE VAART REED DE WAGEN VAN MOLLY DE HEUVEL AF OM ZICH BIJ DE ANDERE WAGENS TE VOEGEN!
HET IS GELUKT KIT!
WIJ MOETEN DEZE SNELHEID AANHOUDEN, MOLLY! JE ZULT ZIEN, DAT DIE ROODHUIDEN HIER GEEN GENOEGEN MEE NEMEN!

IN HET RODE KAMP ...
AI! AI! BLEEKGEZICHTEN ZULLEN HIERVOOR BOETEN! NU ZULLEN WIJ ZE TOT DE LAATSTE MAN UITROEIEN! VOLG MIJ, DAPPEREN!
DOOD AAN ALLE BLEEKGEZICHTEN!

MET DE ROODHUIDEN OP HUN HIELEN, REDEN DE WAGENS LANGS EEN GEVAARLIJK PAD DOOR DE BERGEN ....
DAAR GAAN ZE! SNELLER, MIJN DAPPEREN! WELDRA HEBBEN WIJ ZE IN ONZE MACHT!
OE!! ZIJ HALEN ONS IN!!

KIT KLOM IN DE WAGEN ....
IEDER OGENBLIK KUNNEN ZIJ NU HIER ZIJN MOLLY! BLIJF DOORRENNEN!

EN TERWIJL KIT DOOR DE HEVIG SLINGERENDE WAGEN HEENLIEP ....
HE KARSON! SNIJD ONZE BOEIEN DOOR EN GEEF ONS WAPENS OM JE TE HELPEN VECHTEN!
WAT JE ZEGT! IK KAN EVENGOED EEN STELLETJE RATELSLANGEN VERTROUWEN SCHENKEN!

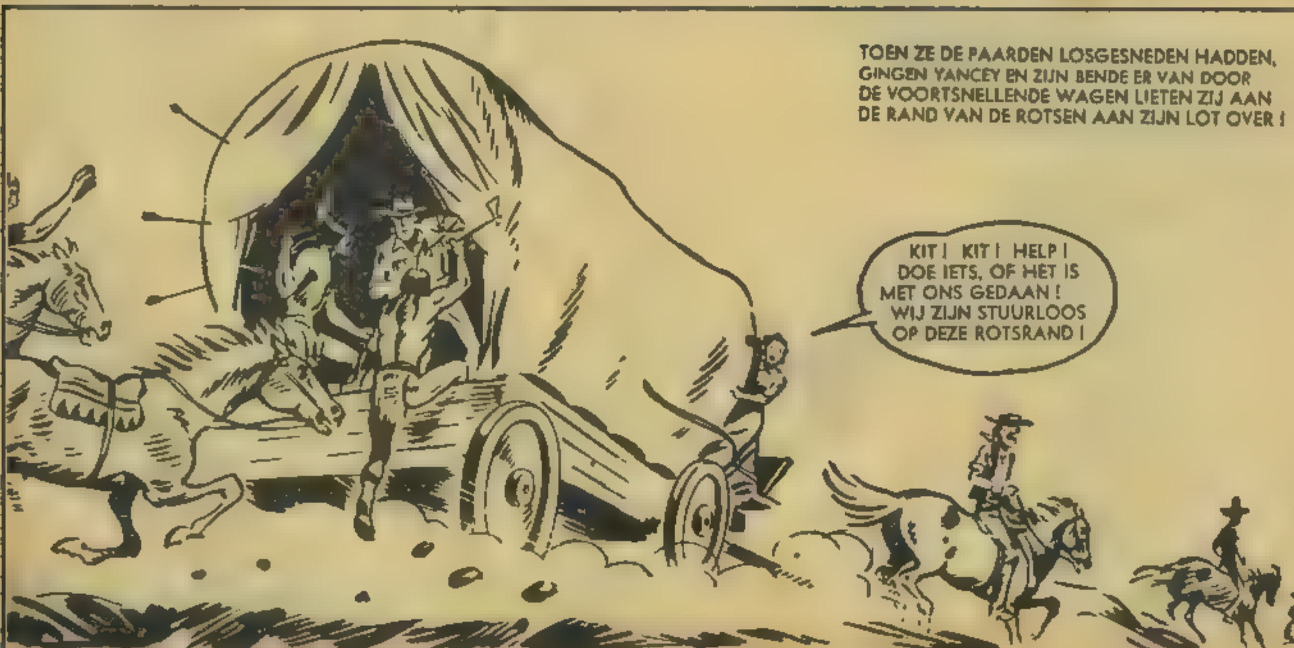

NEE KARSON! JE BEOORDEELT ONS VERKEERD! JIJ HEBT ONS LEVEN GERED. GEEF ONS NU EEN KANS OM HET WEER GOED TE MAKEN!!
GOED! IK ZAL HET DOEN! MISSCHIEN KAN IK JE GELOVEN!

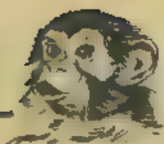

KIT SNEED DE TOUWEN VAN DE GEBONDEN BENDELEDEN DOOR EN ZIJ STROMPELDEN OVEREIND JUIST OP HET OGENBLIK DAT DE PIJLEN RONDVLOGEN !
JULLIE WAPENS LIGGEN IN DE HOEK! GRIJP ZE EN KOM DAN BIJ ME ACHTER IN DE WAGEN, WANT WIJ ZULLEN ALS TIJGERS MOETEN VECHTEN !

KIT SPRONG NAAR DE ACHTERKANT VAN DE WAGEN ! HIJ WAS JUIST OP TIJD WANT DE EERSTE ROODHUIDEN KLOMMEN REEDS NAAR BINNEN !
OPSCHIETEN MANNEN! HIER ZIJN ZE AL ! !

DOCH MET EEN HOONGELACH SPRONG YANCEY GOREE NAAR VOREN GEVOLGD DOOR DE BENDELEDEN !
JULLIE GEMENE SCHURKEN !
VECHT JE EIGEN OORLOG MAAR UIT, HANDIGE JONGEN ! GRIJP IEDER EEN PAARD JONGENS, SNIJD ZE LOS EN MAAK DAT JE WEGKOMT ! !

KNARSETANDEND MOEST KIT LANGZAAM VOOR DE OVERMACHT ZWICHTEN . . . .
IK KAN ZE ALLEEN NIET TEGENHOUDEN! DIE DRIEDUBBELE SCHURKEN EN BEDRIEGERS . . . !

TOEN ZE DE PAARDEN LOSGESNEDEN HADDEN, GINGEN YANCEY EN ZIJN BENDE ER VAN DOOR DE VOORTSNELLENDE WAGEN LIETEN ZIJ AAN DE RAND VAN DE ROTSEN AAN ZIJN LOT OVER !
KIT ! KIT ! HELP ! DOE IETS, OF HET IS MET ONS GEDAAN ! WIJ ZIJN STUURLOOS OP DEZE ROTSRAND !

Het verjaarsgeschenk

Eindelijk was het dan toch zover, Hansje was jarig! Met een sprong was hij zijn bedje uit en holde in zijn pyjama naar de slaapkamer van vader en moeder.

„Ik ben jarig, ik ben jarig," zo schalde zijn stemmetje en al was het dan ook erg vroeg, hij werd toch van harte gefeliciteerd en twee pakjes werden hem overhandigd, een groot en een klein pakje. Hij wipte vlug bij vader en moeder in bed en begon zijn schatten uit te pakken. Eerst die grote en o, o.... een prachtig treintje met rails kwam te voorschijn. Zijn oogjes glansden. En toen het tweede pakje. Daar zat een prachtige gekleurde bal in. Vader en moeder kregen allebei een dikke zoen, en toen moest hij toch even de trein proberen. De rails werden op het zeil uitgelegd en even later snorde de trein en reed met een flink vaartje door de bochten. Hij genoot er van en kon er niet genoeg van krijgen, tot plotseling rrrrrtttt de wekker afliep. Hè, wat schrok hij daarvan. Hij zette hem gauw af en in optocht ging het nu naar de huiskamer, die prachtig was versierd met kleurige slingers. Bij zijn bordje lagen ook nog bloemetjes en een dikke reep. Hij danste de kamer rond en kon moeilijk zijn boterhammen naar binnen krijgen. Maar eindelijk was hij klaar, kreeg zijn Zondagse pak aan en stapte naar school, de trommel met snoepjes stijf onder zijn armpje. Ja, dat was een feest apart, om half elf mocht hij al

de banken langs, eerst bij de meester natuurlijk en dan zo verder bij de eerste bank te beginnen, totdat alle kinderen heerlijk zaten te smullen. Hij genoot al bij voorbaat, stapte stevig door en stond even later tussen zijn vriendjes in de gang, deed vlug zijn jasje uit en stapte de klas binnen.

„Ha, daar hebben we de jarige," klonk de forse stem van de meester. „Hans, van harte gefeliciteerd, hoor, en vertel eens, wat je gekregen hebt?"

Hij danste de kamer rond....

Hans vertelde van de trein en de bal, die hij gekregen had en de meester vond, dat de jarige aardig verwend was.

„Sjonge, sjonge, ik wou, dat ik vandaag jarig was. En er komt zeker ook visite?"

„Ja meester, mijn oom is gisteren weer met de boot uit Indonesië aangekomen en zou vandaag iets leuks meebrengen, maar ik weet nog niet wat. Verleden jaar bracht hij een schildpad mee en het jaar daarvoor twee blauwe rijstvogeltjes. Ik ben toch zo nieuwsgierig!"

En de meester kneep maar een oogje dicht, de jarige kon zijn gedachten vandaag niet bij het lezen en rekenen houden. Om twaalf uur ging eindelijk de bel, en dadelijk holde hij naar huis.

Ja, hoor, oom Willy was er, zijn auto stond voor de deur.

„Dag, oom, leuk dat u er bent."

Oom Willy lachte eens. „Zo vind jij dat, jongen, nu, ik feliciteer je van harte, hoor, en nu wou jij zeker nog wel een cadeautje van mij hebben. Ga maar eens met me mee."

Hij bracht de jarige in het kleine zijkamertje en wat stond daar....? Het leek wel een kooi!

Hij trok het doek weg en.... een klein aapje keek hem met verwonderde ogen aan.

„O.... wat leuk," en stormachtig werd oom omhelsd. „Wat vind ik dat aardig van u en is hij helemaal voor mij?"

Oom Willy lachte en knikte maar en vertelde er bij, dat het aapje tam was en geregeld uit zijn kooitje mocht. Maar ja, een aapje heeft nu eenmaal apestreken, als hij daar maar aan dacht.

Hans beloofde, dat hij er goed op passen zou, haalde het aapje uit zijn kooitje en zat er even later mee op zijn schoot.

Wat was het een lief ding; dicht kroop het in Hansje's arm en kreeg een lekker koekje, dat hij heerlijk opsmikkelde.

Aan tafel mocht het aapje op een hoge kinderstoel zitten en kreeg van alles een lekker hapje; bij het dessert schilde hij zijn banaan heel netjes en at hem met kleine hapjes op.

's Middags kwamen de vriendjes. Ieder wilde het aapje even vasthouden, dat mocht dan ook wel, maar 't liefst was hij toch bij zijn nieuwe baasje. Ze speelden met de trein en hadden de grootste schik, als het aapje midden tussen de rails ging staan en verbaasd naar de wagens keek.

Ze werden allemaal geroepen voor een gebakje en een glaasje limonade en even later zaten ze heerlijk te smullen.

Weer ging de bel en daar kwam tante Jo binnen. Hans werd gefeliciteerd en kreeg een pakje, waar een kwartetspel in zat. Nadat hij tante bedankt had, vroeg hij of zij

....pakte het hoedje van haar hoofd en zette het dopje zelf op zijn kop!

haar mantel uit wilde doen, dan zou hij hem netjes ophangen.

„Ja, graag, hoor, hang hem maar netjes op. Maar mijn hoedje houd ik liever op, dan kan er niets mee gebeuren. Ik heb het hoedje gisteren pas gekocht en de veer knakt zo gauw."

Nee, daar was ze zuinig op en nu kon er tenminste niets aan komen. Maar dat kwam juist anders uit.

Het aapje had direct al dat mooie veertje gezien; toen tante Jo dan ook ging zitten, sprong hij achter op haar stoel, pakte met een ruk het hoedje van haar hoofd en zette het dopje zelf op zijn kop.

Dat was zo'n dwaas gezicht, dat kleine apesnuitje met het groene hoedje en een geknakte veer langs zijn oortje bengelend. Toen iedereen naar tante Jo keek en naar dat dwaze aapje, overstemde het gelach de verontwaardigde kreten van tante.

Moeder, die ijlings kwam toegelopen, pakte het hoedje af en beloofde tante een nieuwe veer op haar hoed.

De kinderen rolden bijna om van het lachen en waren nog lang niet tot bedaren te brengen.

„Is dat schrikken, hoe komen jullie nu toch aan zo'n lelijk beest?" vroeg tante verontwaardigd.

„Nee, tante, hij is toch zo lief, ik heb hem pas van oom Willy gekregen en ik ben er reuzeblij mee," zei Hansje. „Maar ik zal wel beter op hem letten."

„Nou, dat is je dan maar geraden ook, je bent je leven hier niet meer zeker," pruttelde tante nog na, ze streek nog eens liefkozend over haar hoedje en zette het toen weer op.

Dientje, die op een blaadje een kopje thee presenteerde, schudde haar hoofd. Foei, zo'n beest toch. In de keuken hoefde Monky echt niet te komen, daar zou ze wel voor zorgen.

En of het aapje haar gedachten raadde, toen ze de deur uit wilde gaan, sprong het aapje op haar nek en sloeg twee armpjes om haar heen.

„Help, help!" riep Dientje, ze schudde en danste om Monky kwijt te raken, maar het aapje dacht, dat het een spelletje was en hield haar nog steviger vast. Dat was een consternatie, iedereen lachte om de dwaze vertoning en Dientje maar gillen, totdat oom Willy Monky riep. Hij liet Dientje los en kwam gehoorzaam aangedribbeld.

Dientje schoot als een haas de deur uit, holde naar de keuken en deed de deur stevig achter zich dicht.

„Foei," sprak oom tegen het aapje, „je moet het zelf weer goed gaan maken, kom maar mee." Hij nam een zilveren gulden uit zijn portemonnaie, deed het in het apepootje, nam hem op zijn arm en liep met hem naar de keuken

Oom klopte op de keukendeur en stapte met Monky binnen.

„Dientje, dit ondeugende apebeest komt even vergiffenis vragen, dat hij je zo heeft laten schrikken. Geef Dientje maar gauw een pootje." Aarzelend nam Dientje het uitgestrekte pootje aan en toen ze een blinkende gulden in haar hand hield, zei ze: „Gunst, meneer, dank u wel, maar dat was toch niet nodig geweest. Nou, kleine ondeugd, op jou ben ik niet kwaad meer, hier dan," en in het kleine apepootje deed ze wat rozijntjes.

Oom ging weer met Monky naar de kamer, waar hij met gejuich ontvangen werd.

Rustig zat hij nu zijn rozijntjes op te peuzelen; hij zat nu zo stil, dat er niet meer op hem gelet werd. En toen nam hij zijn kans waar!

Hij dribbelde eens heen en weer, sprong op een stoel. Hij kon net met zijn kopje boven de tafel uit komen, en wat zag hij daar.... Heerlijke gebakjes met rode en groene vruchtjes er op. Heel voorzichtig trok hij de schaal dichterbij en begon al de vruchtjes vast op te eten. Dat witte leek hem óók wel lekker, hij stak zijn vinger er in, likte eens voorzichtig, ja, dat was room. Gulzig at hij de room op, en zo kregen al de taartjes een beurt, dáár de room af, dáár het vruchtje en van weer een ander het marsepeinen figuurtje, en toen moeder voor de tweede maal wilde presenteren, zag ze tot haar grote schrik een schaal met vieze kledderige taartjes staan. En onder de tafel zat een klein aapje, dat met twee handjes zijn buikje vasthield, want o, o, o, wat deed dat buikje zeer.

Nu was moeder toch wel boos, Monky was ook wel heel erg stout geweest. Maar toen moeder naar het verdrietige apesnuitje keek, werd ze toch wel weer vertederd, nam hem van de grond, haalde een wollen dekentje en deed hem in de kooi. En iedereen, die Monky zo lief zag slapen, kon niet geloven, dat hij zó ondeugend was geweest vandaag.

MET ONS DRIETJES

Nobby, Nan en Joe en hun ezeltje Neddy gaan met de oude auto van kolonel Coker naar Londen. De motor weigert, de kolonel wil in een leeg huis een garage opbellen.

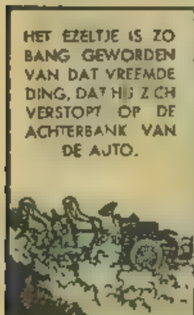

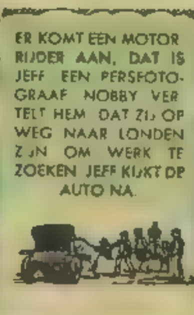

Koning Wobbel en het vliegende tapijtje

Kun je niet eens een verhaaltje over een vliegend tapijtje verzinnen?" vroeg onlangs mijn vriendin Suzanna.

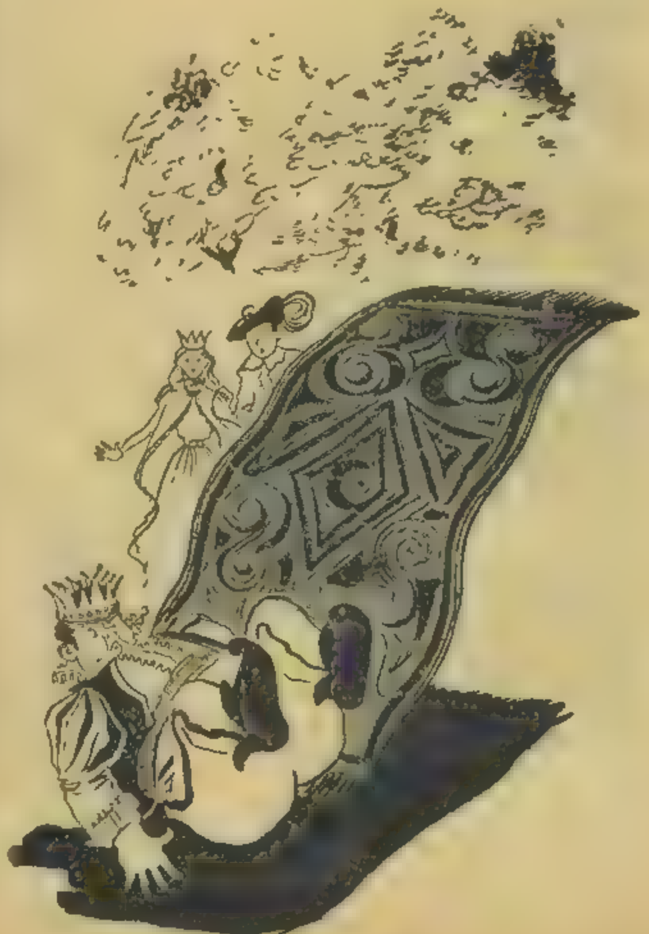
„Verzinnen?" zei ik verbaasd. „Maar, lieve kind, dat hoef ik niet te verzinnen. Luister, dan zal ik je vertellen wat koning Wobbel van Babbaldonië eens met een vliegend tapijtje is overkomen. Je zult zien, dat dat een prachtig verhaal is!

Heel, heel lang geleden heeft er in Babbaldonië eens een koning geleefd, die altijd op een ezeltje reed, ook als hij naar een andere koning moest. Zijn onderdanen vonden dat niet prettig. Een koning op een ezeltje! Dat vonden zij geen gezicht, en toen de koning dood was, maakten de Babbaldoniërs daarom een wet, waarin precies stond van welke vervoermiddelen de koning geen gebruik mocht maken, als hij een belangrijke reis maakte. Hij mocht niet reizen per paard, per kameel, per ezel, per kruiwagen, per vliegende hollander, per draagkoets (de Babbaldoniërs hadden geen zin om hem te dragen), en ook niet in een wagen, die niet uit goud was vervaardigd. Voor de volgende koning zat er toen maar één ding op: hij liet een gouden wagentje vervaardigen, dat door twee bedienden werd getrokken. Nu ging alles goed en iedereen was tevreden — totdat koning Wobbel zestienhonderddrieëntachtig jaar geleden aan de regering kwam.

Koning Wobbel was dol op lekker eten en het gevolg was, dat hij enorme hoeveelheden voedsel verwerkte. Hij werd natuurlijk steeds dikker. Dat kon hem echter niets schelen en hij ging onbezorgd verder met smullen. Op zekere dag begon hij zich echter wel zorgen te maken. Dat was toen hij tot de ontdekking kwam, dat hij niet meer in zijn reiswagentje kon! Hij had met koning Flifo van Nibbeldinnië afgesproken, dat hij bij hem zou komen om over een handelsverdrag te spreken en hij stond op het punt om te vertrekken. Hoe hij zich evenwel ook keerde en wrong, hij was te dik om in het wagentje te stappen. „Maar dat is verschrikkelijk!" riep hij uit. „Ik moet per gouden wagentje rijden, maar ik kan niet in dit karretje komen en ik heb geen geld om een grote gouden wagen te laten maken. En als ik niet naar Flifo ga, verklaart hij mij misschien wel de oorlog."

Nu zou je misschien denken, dat Wobbel minder ging eten, zodat hij magerder zou worden en toch met het wagentje naar Nibbeldinnië kon gaan. Maar hij hield zoveel van eten, dat hij dat niet deed. In plaats daarvan liet hij bekendmaken, dat hij duizend goudstukken zou betalen aan degene die er voor zorgde dat hij magerder werd zonder dat hij minder at. Inmiddels zond hij Flifo een boodschap, dat hij een paar weken later zou komen.

Er waren mensen genoeg die duizend goudstukken wilden verdienen. Zij lieten de koning pilletjes en drankjes en poeders innemen en masseerden hem urenlang, maar de koning werd eerder dikker dan magerder. Hij verhoogde de beloning van duizend goudstukken tot vijfduizend goudstukken, maar de nieuwe kwakzalvers die hem kwamen behandelen, bereikten ook niets. De koning werd er wanhopig van, vooral nadat Flifo hem een heel dreigende brief had geschreven. De oorlog zou heel gauw uitbreken als hij Flifo niet vlug op ging zoeken, en in zijn wanhoop maakte koning Wobbel toen bekend, dat hij zijn dochter, prinses Varina, zou laten trouwen met de man die hem magerder kon maken zonder dat hij zijn eten behoefde te laten staan. Honderden mannen, die wel graag met een prinses wilden trouwen, probeerden toen alles om het

Bijna zat hij er op, toen het tapijtje plotseling rechtop ging staan, zodat de koning er afrolde.

Koning Wobbel achtervolgde het vliegende tapijtje vier dagen en vier nachten.

gewicht van de koning te verminderen — maar de koning werd steeds dikker.

„Weer geen succes," klaagde koning Wobbel op een avond tegen zijn dochter, nadat hij de laatste kwakzalver had weggestuurd.

„Gelukkig maar," zei Varina, „want als een van die mannen u wel magerder had laten worden, was ik toch niet met hem getrouwd. Ik houd van iemand anders. . . ."

„Zo, van wie dan?" vroeg de koning scherp.

„Van een jonge koopman uit Nibbeldinnië."

„Onzin," zei de koning. „Ik laat je niet met een koopman trouwen. Het zou wat moois worden als een prinses maar met een koopman huwde."

„Maar u wilde mij wel met de eerste de beste laten trouwen die u van uw dikte afhielp," protesteerde Varina. „Dat had wel een bedelaar kunnen zijn!"

„Dat was in het belang van het land!" zei de koning.

„Niet waar. Dat was alleen, omdat u zoveel van eten houdt. Als u wat minder at, zou u ook niet zo dik zijn. En bovendien, die koopman — Pedro heet hij — is niet de eerste de beste, want hij bezit een vliegend tapijtje!"

„Vliegende tapijtjes bestaan niet," zei koning Wobbel.

„En toch heeft hij er een," sprak Varina, en zij liep de kamer uit.

De koning, die vermoedde, dat zij Pedro in het park zou ontmoeten, ging haar achterna. Hij had haar nog geen kwartier achtervolgd, toen hij werkelijk een jongeman op een tapijtje door de lucht zag zweven. De jongen, Pedro, daalde, voor de prinses neer, maar voordat zij elkaar hadden kunnen begroeten, had de koning zich al bij hen gevoegd.

„Ik wil dat tapijtje van je kopen!" riep hij tegen Pedro. „Er staat niets in de wet, dat de koning niet per vliegend tapijtje mag reizen en ik zou dat dus kunnen gebruiken om naar Nibbeldinnië te gaan!"

„Maar ik verkoop mijn tapijtje niet," zei Pedro. „Bovendien zou u er niets aan hebben, want het gehoorzaamt alleen aan mij. Maar weet u wat, als u het wel kunt besturen, mag u het hebben!"

„Top!" riep de koning verheugd. Hij liep op het tapijtje toe, dat zich meteen van de grond verhief, en probeerde er op te klimmen. Dat was echter niet zo eenvoudig, want het tapijtje schoot plotseling een paar meter weg. De koning rende er puffend achteraan, greep de rand vast, tilde zijn been op en — het tapijtje schoot weer weg! Weer rende de koning het na en ditmaal pakte hij het stevig beet. Bijna zat hij er op, toen het tapijtje plotseling rechtop ging staan, zodat de koning er afrolde. Nu zweefde het met kalme gang veel verder weg, zodat de koning er steeds honderden meters achteraan moest rennen. Maar hij gaf het niet op.

„Het is mijn enige kans om naar Nibbeldinnië te komen," hijgde hij hardop. „Ik moet nu slagen!" Hij achtervolgde het tapijtje, greep de rand weer beet en moest toen al zijn krachten inspannen om niet los te laten. Want de rand ging plotseling heftig op en neer, zodat de tanden van de koning er op het laatst van klapperden.

Inmiddels was de koning al buiten het park gekomen, zijn onderdanen keken bevreemd naar het vreemde toneel dat de koning en het tapijtje vormden. Zij durfden hem echter niet te storen. Op een bepaald moment ontglipte het tapijtje de koning weer en nu bleef het onbereikbaar vóór hem uit zweven, hoe hard hij ook liep. Dat ging zo een paar kilometer door en pas toen de koning uitgeput aan de kant van de weg neerviel, stond het tapijtje stil.

„Nu moet ik het tapijtje wel vangen," dacht hij zuchtend, „want anders moet ik nog lopend naar huis ook." Na een half uurtje liep hij op het tapijtje toe, dat direct weer in beweging kwam. En zo begon het hele spelletje opnieuw: de koning probeerde het tapijtje te pakken, maar dat was hem steeds te vlug af.

Koning Wobbel achtervolgde het vliegende tapijtje vier dagen en vier nachten, niet alleen omdat hij er mee naar Nibbeldinnië wilde en hij ook geen zin had om terug naar huis te lopen, maar ook omdat hij niet toe wilde geven, dat hij het tapijtje niet kon pakken. Hij onderbrak zijn rennen alleen om vlug wat te slapen en een paar eetbare vruchten van een boom te plukken. Pas op de vijfde dag staakte hij de achtervolging, en wel omdat het tapijtje hem naar het park van zijn paleis had teruggevoerd en hij daar al hollend zijn dochter en Pedro tegen het lijf liep. Volkomen uitgeput liet hij zich op een bank vallen

„Pedro," steunde hij, „je bent een schurk. . . . je had mij moeten waarschuwen. . . . En als je denkt, dat ik je na dit vreselijke avontuur nog met mijn dochter laat trouwen, ben je gek!"

„En toch denk ik dat," zei Pedro. „U hebt immers beloofd, dat u uw dochter zou laten trouwen met degene die er voor zou zorgen, dat u mager genoeg werd om weer in uw gouden koetsje te stappen?"

„Ja," zei de koning, „maar dat heb jij niet gedaan!"

„Jawel," zei Pedro. „Ik heb u achter mijn tapijtje laten hollen en daardoor bent u zoveel afgevallen, dat u weer in uw koetsje kunt reizen!"

„Wat?!" kreet de koning. „Dat moet ik zien!" Hij holde naar zijn paleis, keek in de spiegel en zag toen, dat hij door al die inspanningen werkelijk veel magerder was.

„Ja, hij heeft gelijk," mompelde hij nog een beetje boos, maar toch ook wel tevreden. „Ik zal hem dus de hand van mijn dochter geven."

En zo kwam het, dat prinses Varina met een eenvoudige koopman trouwde. En koning Wobbel? Die reisde in zijn koetsje naar Nibbeldinnië en zorgde er voor, nooit meer zo dik te worden, dat hij niet meer in het koetsje kon stappen!

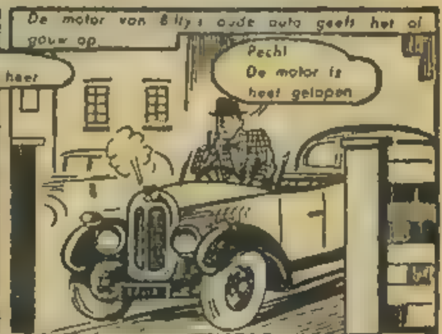
IRIS

BOB EN BEP

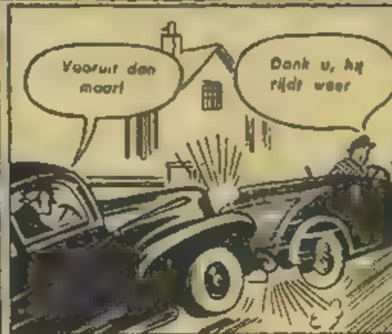

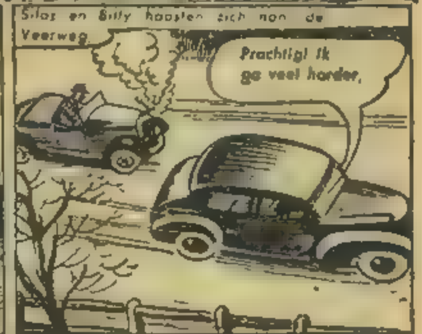
Bop en Bep, die uit het weeshuis van S as St ggins zi n gevlucht hebben moeder Meg een vr endelijke Zigeunerin, ontmoet. Zij worden gezocht door Silas en door Billy Blink, een fotograaf.

Het smokkelschip

De smalle, puntige neus van de Dolfijn stak hoog boven het water van de Middellandse Zee uit en op het lage achterdek van de raceboot, scherp turend op hun dobbers, zaten de tijdelijke eigenaars van het vaartuig: Frits Merdens, de schilder, en de jeugdige leerling-journalist Ted Brongers, die hier zijn vacantie doorbracht. Kort na het eten waren ze er die avond op uit getrokken en al gauw bedekte hun eerste vangst de bodem van het net. Maar het scheen, dat de vissen met het vallen van de schemering naar andere oorden waren vertrokken, want het laatste uur hadden ze zelfs geen teken van leven gezien.

„We moesten het maar eens een eindje verderop proberen," zei Merdens. „Hier val je in slaap."

HET VACANTIEREISJE DAT EEN GROOT AVONTUUR WERD

Door Carlo Muntinck

Ze haalden het sleepanker en het net binnen en voeren een eind verder. Het scheen, dat ze ditmaal een gunstiger plek hadden uitgekozen, want Ted ving achter elkaar drie knapen, terwijl Merdens even later een vis ophaalde, die er erg vreemd uitzag, maar waarvan de smaak verrukkelijk moest zijn.

Zo ging het door, met wisselend succes en het was al over tweeën, toen Merdens besloot op te breken. Terwijl ze zorgvuldig de snoeren oprolden, klonk in de verte gedempt motorgeronk. „We schijnen niet de enigen te zijn," zei Merdens. „Die heren daar vinden zeker ook, dat het bedtijd wordt."

Het ronken werd echter steeds luider en scheen recht op hen af te komen. „Misschien havenpolitie," opperde Ted.

„Ik weet niet," zei de schilder. „We zullen maar een lichtje maken." Hij ontstak de schijnwerper op de voorplecht en meteen hoorden ze op de andere boot kreten.

„Pas op! Politie!" werd er geschreeuwd en direct daarop klonk een knal, en nog één.

Ted kende dat geluid maar al te goed. „Dekken!" riep hij. „Ze schieten!"

Ze hurkten op de bodem van het vaartuig, terwijl links en rechts van hen de kogels over het water zoefden.

„Zijn ze nou krankzinnig!" stotterde Merdens. „Wat mankeert die lui."

Het schieten werd minder en hield tenslotte op. De andere boot voer langszij en een krachtige lantaarn wierp zijn licht over de Dolfijn.

„Hé...." zei een ruwe stem, „het zijn gewone toeristen!"

De passagiers van de Dolfijn krab-

„Hé...." zei een ruwe stem, „het zijn gewone toeristen!"

belden overeind uit hun schuilplaatsen en zagen een grote motorboot. Er waren vijf personen aan boord; twee van hen hadden een karabijn in de hand en de spreker, een ongunstig type met een baret op, speelde met een browning.

„Mag ik vragen, wat dit te betekenen heeft?" vroeg Merdens. „Ik vind het geen behandeling."

„Dan moet je maar niet zo gek zijn om tot in de nacht te zitten vissen," zei de man. „We kunnen moeilijk eerst gaan vragen of jullie van de politie zijn."

De man, die achter hem stond, tikte hem op de schouder. „Niet zo veel kletsen, Louis. Laat die kerels overstappen."

„Accoord, patroon," zei de man met de baret.

„Wat zijn dat, Frits?" vroeg Ted zacht. „Smokkelaars?"

De schilder knikte. „Ik denk verdovende middelen," lispelde hij terug. „Gevaarlijke kerels."

„Hé daar! Niet fluisteren," waarschuwde Louis. „Jij stapt over en die jongen blijft in de boot. Opschieten! We hebben meer te doen."

Geladen stapte Merdens over op de smokkelboot, zijn plaats werd ingenomen door een van de karabijnschutters.

„Zo," zei Louis, „jullie blijven maar rustig achter ons aan varen."

De grote motorboot, die de onschuldige naam Zéphir droeg, stevende langzaam op de kust af.

„Allez," zei de man met de karabijn, „achter het stuur, jij."

Ted rook een kans. „Ik kan niet sturen, meneer," zei hij kleintjes. „Dat deed mijn vriend altijd."

De man gromde iets. „Dan zal ik het zelf wel doen," besloot hij. „Kom jò, kruip eens wat naar achteren, dan kan ik je passeren."

Ted schoof achteruit en de ander wrong zich moeizaam voor hem langs. Bliksemsnel gleed Ted opzij, greep de man bij de benen en trok ze onder hem vandaan. Met een kreet sloeg de smokkelaar overboord, terwijl zijn karabijn kletterend in de boot viel. Onmiddellijk schakelde Ted over op volle kracht. De motor van de Dolfijn begon te loeien en als een torpedo schoot het vaartuig over de golven.

Op de Zéphir, waar al die vreemde geluiden de aandacht hadden getrokken, lieten ze langzaam het zoeklicht rondcirkelen.

„Dolfijn, ahoy!" riep Louis.

„Je zuster!" schreeuwde Ted terug en hij scheerde over het water, in de richting Menton. Toen achterhaalde het zoeklicht hem.

„Daar gaat ie!" klonk het. De pijlsnelle Zéphir wendde de steven, pikte en passant de rillende drenkeling op en begon de achtervolging. Naast de stuurman stond een van de karabijnschutters en mikte bedachtzaam op de donkere figuur op de Dolfijn. Het schot knalde, maar de afstand was te groot en ver achter de Dolfijn sloeg de kogel in het water. Intussen won de Zéphir echter steeds meer op de vluchteling. Steeds dichter kwamen de kogels bij de Dolfijn. Ted begreep, dat hij Menton nooit zou halen op die manier. Hij gooide met een snelle beweging het stuur om en vloog recht op de kust aan. De slanke raceboot schoot met een vaart op het zand en Ted sprong er uit, de karabijn in de hand, terwijl om hem heen onophoudelijk schoten knetterden. Hij zwenkte naar rechts, waar de rotsen steil uit het zand oprezen. Langs een smal pad klauterde hij naar boven, haalde de grendel van de karabijn over en mikte op de boot. Kletterend vloog het zoeklicht in scherven. De Zéphir was nu volkomen in duisternis gehuld en Ted vond het geraden om er nu maar zo snel mogelijk tussenuit te knijpen. Met zijn tanden op elkaar spurtte hij aan de andere kant naar beneden en rende door de donkere straten. Eindelijk bereikte hij het bureau van de havenpolitie. Er zaten een aantal mannen te kaarten en een inspecteur bladerde wat in een tijdschrift. Toen de jongen met het wapen in de hand binnentuimelde, keken ze hem aan of hij van Mars kwam. Ted liet zich op een stoel vallen.

....haalde de grendel van de karabijn over en mikte op de boot.

„Mijn vriend!" hijgde hij. „Smokkelaars. We...."

„Kalm, kalm," deed de inspecteur. „Eerst maar even uitblazen."

„Daar heb ik geen tijd voor," zei Ted en hij vertelde met een paar woorden, wat er aan de hand was

„Drommels!" zei de inspecteur. „Zouden we ze dan toch nog te pakken krijgen?" Hij liep naar de telefoon en belde Monte Carlo op. Daarna Nice, Antibes en Cannes. Vervolgens holde de hele ploeg naar de steiger, opzij van het gebouwtje, waar een paar geduchte motorboten lagen. Ze waren van zware schijnwerpers voorzien en op de voorplecht stond een mitrailleur. Ted kreeg een plaats in de grootste der beide boten, bij de inspecteur, die hem vaderlijk op zijn schouder klopte. „We zullen die schavuiten wel even grijpen, jongeman. Ik heb het hele rayon gealarmeerd en alle boten gaan er op uit."

„Ze hebben anders een flinke voorsprong," meende Ted.

„Zegt niets," zei de politieman, „wij zijn veel sneller."

En werkelijk, de boot ontwikkelde een enorme snelheid. Terwijl ze plat op de bodem zaten, om zo weinig mogelijk wind te vangen, voeren ze pal zuidwaarts.

„We zullen proberen ze in te sluiten," zei de inspecteur. „De heren gaan natuurlijk naar Algiers. Daar halen ze die rommel vandaan, zie je." Op grote afstand rechts van hen ging een lichtkogel omhoog. „Dat zijn de lui van Monte Carlo," zei hij. „Bij elkaar hebben we zo'n acht boten op het water."

Van tijd tot tijd gingen er verderop lichtkogels de lucht in, zodat de boten van elkaars posities op de hoogte bleven. Het begon intussen al te schemeren. Op Ted's horloge was het

al over half vier, maar nog steeds was er geen spoor van de Zéphir te ontdekken. In volle vaart joegen ze over de eindeloze watervlakte. Eindelijk, bijna een uur later, gingen er in de verte twee groene lichtkogels omhoog. „Gevonden", betekende dat. De politieboot koerste naar rechts en van de andere kant naderden de boten van Cannes en Nice. Tenslotte bereikten ze elkaar bij de PM16 uit Monte Carlo, die de vluchteling had ontdekt.

„En?" riep de inspecteur. Op de PM16 wezen ze schuin vooruit, ergens in de schemering. De zoeklichten flitsten aan en de inspecteur tuurde door zijn kijker. „Meer naar rechts," zei hij. „Ja, ho!" Hij hield Ted de kijker voor en werkelijk, heel in de verte, gevangen in het machtige zoeklicht, voer de Zéphir. Het was nu nog slechts een kwestie van tijd. De acht politieboten rukten in gesloten formatie op, als een dreigend eskader, dat met razende snelheid de zon tegemoet scheen te varen. Steeds kleiner werd de afstand tussen achtervolgers en achtervolgden. De politieboten verspreidden zich en begonnen de Zéphir in te sluiten. Toen ze deze tot op een honderd meter waren genaderd, pakte de inspecteur een megafoon. „Bijdraaien!" schreeuwde hij. „Politie!" Hij gaf de mitrailleurschutter een wenk en een ratelend salvo verscheurde de stilte.

De Zéphir minderde vaart en lag tenslotte geheel stil. Ted zag hoe Merdens rechtop in het vaartuig stond, terwijl een van de bendeleden hem een revolver tussen de schouders drukte. „Blijf waar je bent," zei de aanvoerder. „Anders gaat hij er aan."

De inspecteur wees naar de man met de revolver. „Hé daar!" riep hij. „Gebruik je verstand. Als je schiet, kost het jullie allemaal je kop. Het is verloren spel."

De man keek besluiteloos naar zijn chef. Toen liet hij de revolver vallen en stak zijn handen op. De bendeleider uitte een vloek en bukte zich om de revolver op te rapen. Meteen klonk er naast Ted een schot. De man op de Zéphir greep kreunend naar zijn arm en viel op de bodem van het vaartuig.

Daarmee was het pleit beslecht. De anderen voelden er weinig voor om hetzelfde lot te ondergaan. Ze lieten zich rustig boeien, waarna ze over twee boten werden verdeeld. Ted stapte met de inspecteur over op de Zéphir, waar Merdens hem stevig de hand schudde.

„Je hebt het hem gelapt, kerel!" zei hij. „Man, wat ben ik blij. Die schavuiten wilden me meenemen naar Algiers. Wie weet hoe het met me was afgelopen." Hij stak een sigaret op om zijn zenuwen wat te kalmeren en onderwijl doorzochten de politiemannen de Zéphir, waar ze een grote voorraad smokkelwaar vonden.

„Ik ben blij, dat we die heren eindelijk te pakken hebben," zei de inspecteur. „Ik denk, dat we de eerste jaren wel geen last meer van ze zullen hebben." Hij zette een van zijn mannen aan het stuur van de Zéphir en daarop wendde de kleine vloot de steven en voer terug naar de Franse kust.

In Menton werden de gevangenen uitgeladen. Ted en Merdens namen afscheid van de politiemannen en gingen op zoek naar hun boot. Tot hun geruststelling lag de Dolfijn nog net zo op het strand als Ted hem had achtergelaten. De vissen leefden zelfs nog. Ze namen het net en de hengels en samen liepen ze terug naar huis. Het was stil in Menton. De meeste mensen sliepen nog en alleen een bakker, die zijn brood naar de gehuchtjes in de omtrek ging brengen, passeerde hen met zijn kleine ponykar. Hij hief groetend zijn zweep op en Ted zwaaide terug met het net.

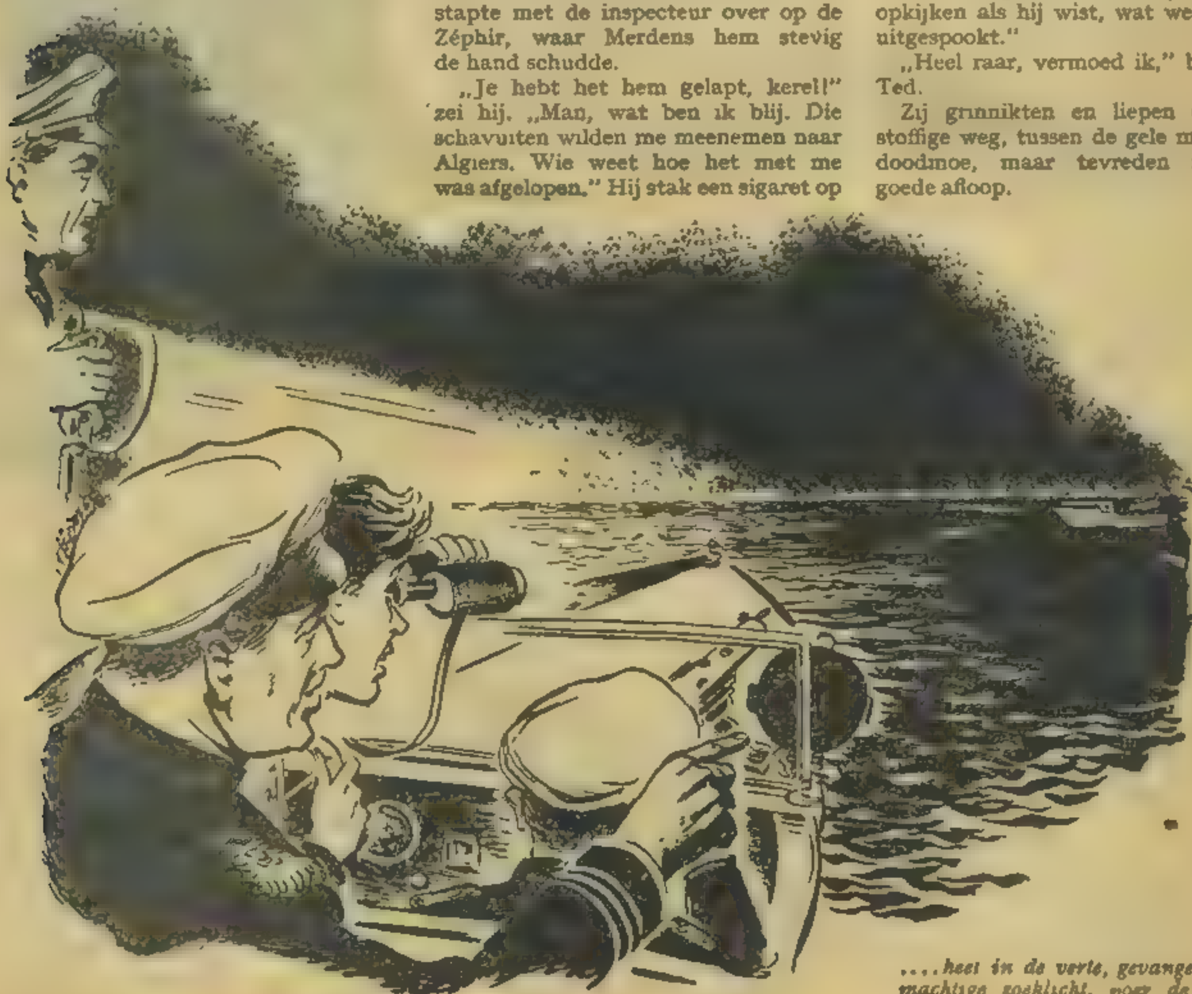
„Eet ze!" riep de man.

„Dank je," zei Ted.

Merdens glimlachte. „Hij zou raar opkijken als hij wist, wat we hebben uitgespookt."

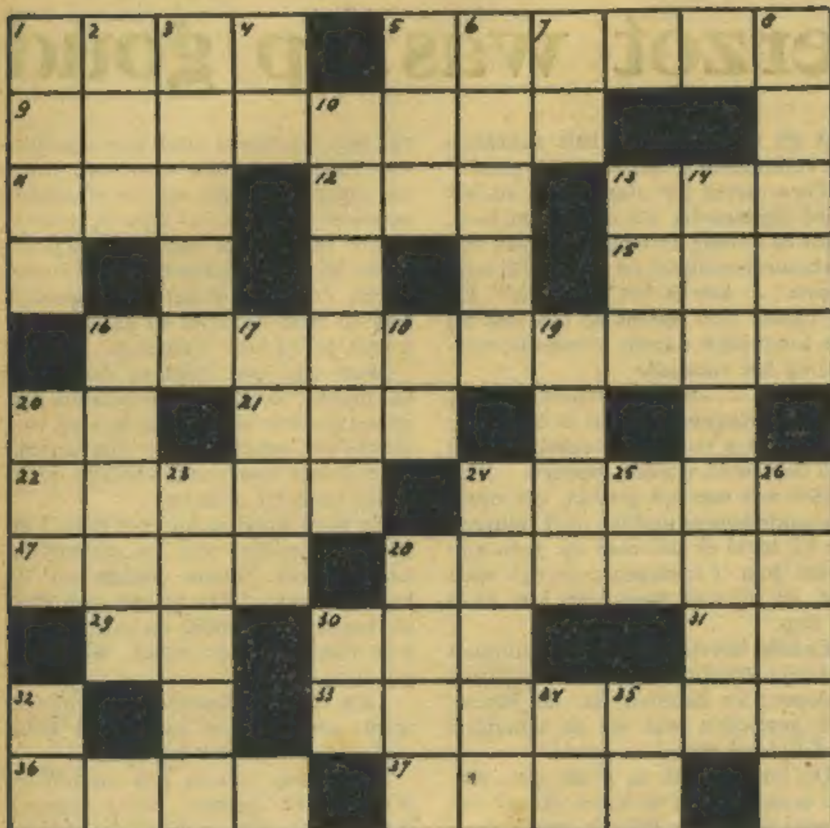
„Heel raar, vermoed ik," beaamde Ted.

Zij grinnikten en liepen over de stoffige weg, tussen de gele mimosa's, doodmoe, maar tevreden met de goede afloop.

....heel in de verte, gevangen in het machtige zoeklicht, voer de Zéphir.

Kruiswoordpuzzle

Van links naar rechts:

1 Meisjesnaam (afkorting van Jacoba)
5 Verhaaltje, dat je op school weleens moet maken
9 IJzeren beslag, waar paarden op lopen
11 Ander woord voor heel
12 De vijfde muzieknoot
13 Lage vrouwenzangstem
15 Vrouwelijke sprookjesfiguur
16 Leraar of meester
20 Persoonlijk voornaamwoord
21 Klein soort hert
22 Kostbaar wit materiaal van olifantstanden
24 Nabootsing in steen of hout van mensen of dieren
27 Soort heuvel
28 Kabaal of lawaai
29 Rijksgrens (afkorting)
30 Zegt men in de spreektaal vaak in plaats van het woordje „nu"
31 Afkorting van namelijk
33 Zak- of polsuurwerk
36 Jonge koe
37 Het dikke deel van een boom

Van boven naar beneden:

1 Hoofd van een afdeling
2 Gehoororgaan
3 Tegenovergestelde van eind
4 Ander woord voor klaar
5 Uitroep. In de oorlog afkorting voor „Oranje zal overwinnen"
6 Soort onderkussen, dat bij het matras behoort
7 Senior (afkorting)
8 De meest gebruikte inhoudsmaat
10 Gevaarlijk roofdier in de poolzee
13 Afzender (afkorting)
14 Dit ben je zolang je op school gaat
16 Waterkant
17 Zwarte snoeperij
18 De tweede muzieknoot
19 Werklust, vlijt
20 De lichtste kleur
23 Muziekinstrument
24 In een winkel moet je wachten tot je aan de .... bent
25 Bijwoord
26 Ieder de helft, dus samen .... (werkwoord)
28 Zware windstoot; wervelwind
30 Noord-Holland (afkorting)
32 Persoonlijk voornaamwoord
34 De zesde muzieknoot
35 Voorzetsel

★

Een letterpuzzle

Zet de eerste letter van de naam van elke onderstaande afbeelding achter elkaar en je krijgt de naam van een groot werelddeel.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

■

Dierenpuzzle

KIKKERS	KWAKEN
KOEIEN	LOEIEN
MUIZEN	PIEPEN
VARKENS	KNORREN
OLIFANTEN	TROMPETTEN
PAARDEN	HINNIKEN
LEEUWEN	BRULLEN
EZELS	BALKEN
KREKELS	SJIRPEN
SLANGEN	SISSEN
WOLVEN	HUILEN

Kruiswoordpuzzle

S	K	I		K	O	K		O		A
O	A		M	U	I	L	K	O	R	F
P	L	O	O	I		A	N	G	E	L
	K	R	O	K	O	D	I	L		O
D		K	I	E	R		P	I	E	P
O	P	A		N	A	T		D	I	E
K	L	A	S		N		E		E	N
T	E	N	T		J	A	G	E	R	
E	K		R	I	E		G		D	O
R		M	IJ	N		G	E	N	O	T
	W	O	D	A	N		N	A	P	

Invulpuzzle

J A V A A N
A G A T H A
P A R A A T
A A N T A L
N A J A A R

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je 't woord JAPAN.

Van een koning die verzot was op goud

Het was een zot gezicht, die ronddansende koning midden op 't tuinpad.

Lang, héél lang geleden leefde er eens een koning die zo verzot was op goud, dat hij nergens anders meer aan dacht. En toch kwam hij niets te kort en had hij een heleboel dingen die hem gelukkig konden maken. Een prachtig paleis, mooie renpaarden, en een schitterende tuin met een vijver en een fontein. En hij had ook nog een heel lief dochtertje. Maar toch was hij niet tevreden.

Goud wilde hij hebben, en het liefst steeds maar meer.

Dikwijls liep hij in zijn tuin te peinzen, op welke manier hij meer van dat prachtige metaal in zijn schatkist kon krijgen. En omdat hij nergens anders aan dacht, liepen de staatszaken helemaal in de war. Bovendien werd hij knorrig en kribbig en onvriendelijk tegen de mensen. Zodat op het laatst iedereen hem de mopperkoning noemde.

Eens, op een zonnige dag, liep hij weer buiten te wandelen. „Goud.... goud," mompelde hij zachtjes voor zich heen! „Ik zou willen dat ik alles kon veranderen in goud.... mooi blinkend goud!"

En zie, zijn wens zou in vervulling gaan, want plotseling klonk er een zacht stemmetje, dat zei: „Dat kan, Majesteit!"

Verwonderd keek de koning rond. Hij hoorde iemand praten, maar hij zag niemand. Dat was bijzonder vreemd.

„U zult mij niet te zien krijgen," zei het stemmetje weer, „maar alles wat gij van heden af zult aanraken zal veranderen in het zuiverste goud!"

Toen zweeg het stemmetje, en het werd eigenaardig stil. Maar niet lang, want de koning herstelde zich van zijn verbouwereerdheid en riep: „Bij mijn kroon.... hoe is het mogelijk!" En hij voelde zich opeens zó blij, dat hij een koninklijk dansje uitvoerde, midden op het tuinpad.

„Hoera.... hoera!" schreeuwde hij al rondspringend, „nu zal ik de rijkste man en dus ook de gelukkigste man van de wereld worden, hoera....!"

Het was een zot gezicht, die ronddansende koning midden op 't tuinpad. En hij hield er pas mee op, toen zijn kroon door 't springen over zijn ogen viel, en hij niet meer zien kon waar hij liep.

Enkele hovelingen en een tuinman met zijn knechtje kwamen verschrikt toelopen. Ze dachten dat de koning ziek geworden was, en ze schudden medelijdend met hun hoofd.

De koning was zo druk met zichzelf bezig, dat hij ze in het geheel niet opmerkte. Nadat hij zijn kroon weer recht op het hoofd gezet had, strekte hij zijn hand uit om een roos te plukken. Die wilde hij in zijn knoopsgat steken. Maar op hetzelfde moment dat hij de heerlijk geurende roos in zijn handen nam, veranderde deze in goud.

„Wel, dat had ik nooit durven dromen," riep de koning blij verrast! „Wat ben ik toch een gelukkige man!" En hij stak de roos in zijn knoopsgat, en ging het paleis binnen. De kok sloeg juist op de gong, omdat het tijd was voor 't diner. De koning haastte zich aan tafel, want hij had trek voor tien. En het rook zo heerlijk naar gebraden fazant en appelmoes, dat het water hem in de mond kwam.

Maar wat gebeurde er toen de koning gezeten was, en met de maaltijd wilde beginnen? Op hetzelfde ogenblik dat hij 't voedsel in zijn mond stak, veranderde het in goud. En de koning kon geen hapje eten.

„Dat is verschrikkelijk.... dat is vreselijk...." jammerde hij! Maar hij troostte zich even later met de gedachte dat hij rijk was, en alles in goud kon veranderen. Nu hij toch niet eten kon, stond hij maar van tafel op, en wandelde opnieuw de tuin in. Zijn dochtertje kwam juist thuis van een verjaarsvisite bij freule Matelotje van Mittelleburgh. Zodra ze uit het rijtuig gestapt was en haar vader in de gaten kreeg, kwam ze op hem toerennen.

Maar och, och, toen zij de koning aanraakte, veranderde zij onmiddellijk in een gouden beeldje. De koning verstarde van schrik. Want hoe begerig hij ook was naar goud, van zijn dochtertje hield hij zielsveel.

En daar stond ze nu voor hem. Een gouden beeldje was ze geworden. Grote, dikke tranen huilde nu de koning. Grote, dikke tranen van spijt en berouw. Bedroefd en vol zelfverwijt bleef hij daar staan. Wel twee uur lang.

„Als mijn dochtertje weer levend werd, zou ik nooit meer naar goud verlangen," zuchtte hij opeens!

En daarop scheen het stemmetje gewacht te hebben, want meteen klonk het: „De betovering is verbroken!" Meer zei het stemmetje niet. En nog maar net waren die woorden koud, of het gouden beeldje veranderde weer in een levende prinses. Ze vloog haar vader om de hals en kuste hem blij op beide wangen.

En van die dag af heeft de koning nooit meer gewenst dat alles in goud zou veranderen. Nee, nooit meer!

Marja Corel

Toen zij de koning aanraakte, veranderde zij onmiddellijk in een gouden beeldje.

SJORS EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

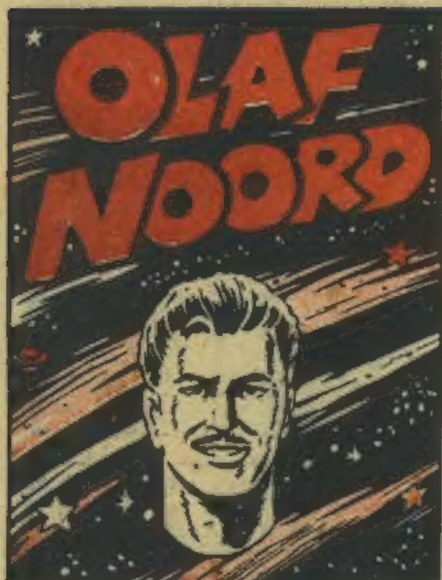

OLAF NOORD

VIRGAN EN DIAL ZIJN IN EEN GEHEIMZINNIGE WERELD BELAND. ALS ZIJ LANGS HET VERLATEN STRAND LOPEN ZIEN ZE PLOTSELING EEN VAN DE VREEMDE PLANTEN, DIE HIER GROEIEN, HEFTIG BEWEGEN....
WAT ZAL DAAR AAN DE HAND ZIJN?

GOEIE GENADE! EEN MENS ZIT VERSTRIKT IN DIE PLANT! KIJK EENS HOE DIE TENTAKELS ZICH TOEKNIJPEN! DAT MOET EEN VLEESETENDE PLANT ZIJN!

VIRGAN! HET IS ARDON VAN ONZE UVURAN-EXPEDITIE!! WE MOETEN HEM HELPEN VOORDAT HET TE LAAT IS!!
DIAL EN VIRGAN! BLIJF DAAR! BIJ DE MINSTE AANRAKING ZAL DEZE MONSTERLIJKE PLANT JULLIE OOK GRIJPEN!
PAS OP, MEISJE, IK GA DIE PLANT IN BRAND SCHIETEN!

VIRGAN RICHT ZIJN STRAALPISTOOL OP DE STAM VAN DE VRESELIJKE PLANT EN VUURT...

EEN IJSELIJKE GIL STIJGT OP UIT DE STAM ALS DE PLANT IN BRAND VLIEGT. VIRGAN EN DIAL SLAGEN ER BUITJOS IN ARDON UIT DE MONSTERLIJKE TENTAKELS TE BEVRIJDEN, MAAR DAN.....
DAAR!! EEN WANDELENDE PLANT!!

HET DING KOMT HIERHEEN! MAAR DAT IS NOG NIET ALLES! VAN UIT DE ZEE NADERT EEN ENORME VLOEDGOLF! WAT MOETEN WE DOEN?!!